

The background of the cover is a complex network of purple circles of various sizes connected by thin purple lines, resembling a molecular structure or a network graph. The circles vary in size, with some being significantly larger than others, and the lines connect them in a non-linear, branching pattern.

FREDRIK T. OLSSON

KONEC

ŘETĚZCE

FLEET

Fredrik T. Olsson

Konec řetězce

FREDRIK T. OLSSON

KONEC

ŘETĚZCE

☰ KNIHA ZLIN

Copyright © Fredrik T Olsson, 2014
Published by arrangement with Partners
in Stories Stockholm AB, Sweden

Translation © Jana Thomsen, 2016

ISBN 978-80-7473-447-2 (pdf)

Část první

ČTYŘKOVÁ SOUSTAVA

V životě by mě nic nepřimělo psát si deník.

Pořád se něco děje, čas běží. Život začíná, pokračuje a končí a všechny ty malichernosti nikdy nebudou tak podstatné, aby stálo za to si je zapsat a s odstupem času se na ně podívat. Jednoho dne je po všem, a jestli něco vím jistě, tak to, že až bude na dřevěné víko nade mnou dopadat hlína, nikdo si nebude chtít přečíst, co jsem dělal jedno pondělí v březnu.

Nic by mě nepřimělo psát si deník.

Kromě jedné věci.

Vědomí, že už brzo tady nebude nikdo, kdo by si ho přečetl.

Úterý 25. listopadu.

Ve vzduchu je sníh.

A ve všech očích strach.

1.

Muž, kterého v uličce zastřelili, zemřel příliš pozdě.

Bylo mu něco přes třicet let, na sobě měl džíny, košili a větrovku. Na tohle roční období to bylo dost málo, ale byl celkem čerstvě osprchovaný a celkem najedený – to mu slíbili a to taky dodrželi.

Ale nikdo mu neřekl, co se bude dít potom. A teď je tady.

Prudce se zastavil mezi kamennými fasádami za starou poštou, ztěžka dýchal a ve tmě před ním se v rytmu jeho dechu objevovaly a mizely lehké šedé obláčky. Zadržoval pocit paniky vyvolaný tím, že mřížová brána na konci uličky je zamčená. Riskl to a teď neměl kudy uniknout, zatímco zezadu se blížily tři reflexní vesty.

Ve skutečnosti byl ještě naživu, když informace o čtvrt hodiny dřív dorazila do redakcí evropských novin, ztracená v záplavě dalších agenturních zpráv. Tři strohé řádky o muži, kterého krátce po čtvrté hodině v noci na čtvrtek našli mrtvého v centru Berlína. Nestálo tam výslovně, že to byl bezdomovec a že byl pod vlivem drog, ale vyvolávalo to takový dojem. To byl taky zámer. Když už člověk lže, má se držet pravdy.

V ranním vydání novin pronikne noticka do postranního sloupku mezi další bezvýznamné zprávy. Bylo to jedno z mnoha bezpečnostních opatření, které pravdě-

podobně ani nebylo nutné. Vysvětlení pro případ, že by je někdo viděl ve tmě zvedat bezvládné tělo, odnášet ho do čekající sanitky, zabouchnout zadní posuvné dveře a odjíždět v mrznoucím mrhnutí s příslušně blikajícím modrým světlem.

Ne do nemocnice.

Koneckonců nemocnice by už byla k ničemu.

V autě tiše seděli tři muži a doufali, že přijeli včas.

Nepřijeli.

2.

Policii trvalo jen pár vteřin, než vyrazila krásné dvojité dveře u domovního schodiště, rozbila okenní tabulky zasazené do olověných ráků a odemkla zevnitř.

Víc času jim zabraly bezpečnostní mřížové dveře, těžké a nejspíš hodně drahé, a teď navíc zamčené. Byla to poslední překážka, která jim bránila vstoupit dovnitř a pomoci muži ve středním věku, který se podle informací měl v bytě nacházet.

Pokud byl ještě naživu.

Norrmalmská policie přijala tísňové volání brzo dopoledne a trvalo nějakou dobu, než se spojovatel ujistil, že žena, která volá, je důvěryhodná, střízlivá a myslí to vážně. Zná toho muže? Ano, zná. Nemůže se nacházet někde jinde? Ne, to je vyloučené. Jak dlouho už ho pohřešuje? Moc dlouho ne, mluvili spolu po telefonu včera večer, byl zamlklý a vyhýbal se tématu. A to ji vyděsilo. Když si stěžoval, věděla, na čem je. Ale teď byl plný odvahy, pokoušel se mluvit zvesela a ona nedokázala přesně říct proč. Jako by něco skrýval. Když mu pak ráno volala a on to nezvedal, projelo jí hlavou: tentokrát to opravdu udělal.

Žena se vyjadřovala jasně a přesně, takže když se spojovatel konečně nechal přesvědčit, zavolal policii i záchranku a vzal další hovor.

Hned první hlídka, která na místo přijela, musela konstatovat, že žena nejspíš měla pravdu.

Dveře byly zamčené. Za nimi byly přes barevná skla vidět rozmazané kontury mříže. A z ještě větší vzdálenosti bylo z rádia slyšet klasickou hudbu, mísící se s bublavými zvuky vody tekoucí do již přeplněné vany.

To bylo hodně špatné znamení.

Na elegantním domovním schodišti o dva schody níž stála Christina Sandbergová, upřeně zírала skrz černě natřenou ocelovou mříž obklopující výtahovou šachtu a pozorně sledovala, co se děje u vchodových dveří k bytu, který kdysi patřil i jí.

Z úhlové brusky sršely žluté, žhavé kovové piliny, jak se zámečnický násilím dobýval přes ty zatracené mřížové dveře. Tak dlouho proti nim protestovala, až jí nakonec došlo, že po tom večeru, kdy se všechno obrátilo vzhůru nohama, na ně musí přistoupit.

Nechali je namontovat pro vlastní ochranu. A on dnes možná kvůli nim zemře. Kdyby nebyla tak ochromená a nervózní, byla by příšerně naštvaná.

Za zámečnickem přešlapovali na místě čtyři policisté a čekali, až budou moct něco udělat, a za nimi dva stejně neklidní záchranáři. Ze začátku na něj volali „Williame! Williame Sandbergu!“, ale žádná odpověď nepřišla, a tak to nakonec vzdali, ztichli a nechali brusku dělat svoji práci.

A Christina nemohla nic než přihlížet.

Přijela na místo jako poslední. Hodila na sebe džíný a semišový kabát, svázala si jemně melírované vlasy do culíku a nasedla do auta, přestože stálo na ulici, kterou měli uklízet až příští týden, a ona sama sobě slíbila, že ho tam nechá stát až do víkendu.

Tou dobou se mu snažila už několikrát dovolat, nejdřív hned, když vstala, potom cestou do sprchy a pak

znovu, než si vůbec stihla vysušit vlasy. Poté volala na policii, kde jim trvalo celou věčnost, než jí uvěřili to, co už věděla. Co v hloubi duše věděla, už když se probudila, ale pokoušela se to odehnat jako špatné svědomí, které vždycky narostlo poté, co spolu mluvili.

Po pravdě řečeno se nesnášela za to, že je s ním pořád v kontaktu. Vzal to tehdy hůř než ona. Ne snad proto, že by jí z toho bylo míň smutno. Spíš proto, že on to sám sobě dovolil. A i přes dva roky omílání téhož, diskutování a uvažování „proč“ a „možná“ a „kdyby“ se všechno zdálo stejné jako tehdy. Ona měla tu velkou čest nést smutek za oba dva, a navíc trpěla pocity viny, protože jí tohle rozdělení rolí nepřipadalo spravedlivé.

Ale život není spravedlivý.

Kdyby byl, nestála by teď tady.

Mříž nakonec povolila, policie a záchranáři se nahrnuli do bytu a čas jako by přestal existovat. Jejich záda zmizela v dlouhé hale a prázdnota za nimi narůstala a nebrala konce. Po několika nesnesitelných vteřinách nebo minutách nebo letech někdo uvnitř vypnul rádio, pak vodu, a potom nastalo naprosté ticho.

Až se konečně vrátili na chodbu.

Když se proplétali mezi hranami stěn a úzkou chodbičkou kolem výtahu, vyhýbali se jejímu pohledu. Ostře zahrnuli, aby se dostali k točitému schodišti, aniž by narazili do drahých zdí s dekorativními malbami, a pak jen dolů, dolů, rychle, ale opatrně, klidně, ale spěšně.

Christina Sandbergová se namáčkla na ocelovou mříž, aby nosítka mohla kolem ní projít k sanitce čekající na chodníku.

Pod lesknoucí se umělohmotnou kyslíkovou maskou ležel muž, který kdysi byl její manžel.

William Sandberg ve skutečnosti nechtěl zemřít.

Lépe řečeno, nebyla to jeho prvotní volba.

Mnohem radši by žil a cítil se dobře, vedl slušný život a naučil se zapomenout, měl proč práť oblečení a každé ráno se probudit, obléct se, jít ven a dělat něco, co by pro někoho mělo smysl.

Ani to nebylo zapotřebí všechno. Stačilo by pár věcí. Přál si jen najít důvod, aby už nemusel myslet na to, co bolelo. A ten nenašel, takže další možností na seznamu bylo to všechno skončit.

Jenže ani to mu, zdá se, tak úplně nevyšlo.

„Jak je vám po těle?“ zeptala se mladá ošetřovatelka stojící před ním.

Vyhrabal se do polosedu, po staru přikrytý tuhým, naškrobeným prostěradlem pod žlutou erární dekou, jako by zdravotnictví stále odmítalo přijmout fakt, že existuje povlečení.

Podíval se na ni a snažil se nedat najevo, jak je mu špatně ze všech těch jedů, co měl ještě v těle.

„Hůř, než byste chtěla,“ odpověděl. „Líp, než jsem si představoval.“

Usmála se tomu, což ho překvapilo. Bylo jí maximálně dvacet pět let, blondýnka a navíc docela hezká. Nebo to bylo tím měkkým světlem z okna za ní.

„Zdá se, že ještě nebylo na čase,“ pronesla. Znělo to prostě a téměř konverzačně, což ho překvapilo.

„Budou další příležitosti,“ řekl.

„Samozřejmě,“ odpověděla. „Člověk musí být optimista.“

Její úsměv byl dokonale vyvážený. Dost široký na to, aby zdůraznil ironii právě řečeného, ale ne tak široký, aby potlačil její suchý humor. Najednou se nezmohl na žádnou odpověď a přepadl ho nepříjemný pocit, že rozhovor je u konce a ona vyhrála.

Několik minut potichu ležel a díval se, jak pracuje. Efektivní pohyby podle daného schématu: vyměnit kapačku, nastavit rychlost, zapsat něco do chorobopisu a všechno zkontrolovat. Tichá efektivita, až ho napadlo, jestli to všechno nepochopil špatně a ona s ním vlastně vůbec nežertovala.

Dokončila svoje úkoly, automaticky upravila prostěradlo, aniž by dosáhla nějaké změny, a pak se zastavila.

„Až odejdu, neudělejte žádnou hloupost,“ řekla. „Dokud jste tady, byla by to zbytečně práce navíc jak pro vás, tak pro nás.“

Přátelsky na něj na rozloučenou mrkla, prošla šikmo přes celý pokoj do chodby a nechala dveře za sebou zaklapnout pomocí samozavíracího mechanismu na horní zárubni.

William zůstal ležet v posteli a cítil se tak nějak nepříjemně. Ne že by k tomu měl nějaký pádný důvod. Prostě se necítil příjemně. Proč? Protože na něj nemluvila tím pečujícím tónem, který očekával a který by ho rozčiloval? Nebo proto, že její suché komentáře byly tak nečekané, až měl chvíli pocit, že ho provokuje, nebo dokonce baví?

Ne.

Trvalo jen chvíli, než mu to došlo.

Zatnul zuby.

Byl to *její* humor. Přesně ten humor.

Úplně stejně by to řekla i *ona*.

Najednou už mu nedělalo starosti to nejasné hučení v těle, způsobené asi nedostatkem soli nebo vody, nebo naopak přebytkem nějakého sajraju ze všech těch prášků, co se bez užitku rozpustily v jeho unaveném pětapadesátiletém těle na pokraji kolapsu. Ani ho netrápila palčivá bolest z řezných ran, které se pomalu začínaly hojit pod obinadly ovinutými kolem zápěstí. Starosti mu dělalo něco jiného. Pocit, který se neustále dokola vracel a s dvojnásobnou silou ho zasáhl pokaždé, když

si na něj troufl zapomenout. Kvůli kterému včera odešel do koupelny a rozhodl se to udělat.

Protože nebyl schopen rozluštit znamení.

Jinak to říct nešlo, ať to znělo sebevíc ironicky.

Zrovna on nebyl schopen rozklíčovat znamení.

Sakra.

Než sestřička odešla, měl ji poprosit o něco na uklidnění. Nebo něco proti bolesti, nebo diazepam. Nebo nejlíp střelit do hlavy, to by pro něj snad mohla udělat. Ale asi nemohla.

Byl přesně tam, kde včera večer: nekonečný pád temným tunelem, zničující touha po dosažení dna, kde se konečně zabije a unikne všem těm myšlenkám, které ho úspěšně ovládají. Které mu dopřávají světlé chvílky naděje, a vzápětí se vracejí a tvrdě ho zpohlavkují, aby mu ukázaly, kdo tady má navrch.

Sáhl po kabelu, který visel na zdi, a přitáhl si podlouhlé tlačítko, aby přivolal pomoc. Doufal, že nepřijde tatáž sestra jako předtím. Byla by to trapná prohra – od cynických a trefně formulovaných poznámek k prosbě o prášek na spaní. Ale možnost, že by snad alespoň na chvíli usnul, mu za to stála.

Pomyslel si a stiskl tlačítko.

Ke svému údivu nic neslyšel.

Stiskl znovu, podržel tlačítko déle.

Pořád nic.

Asi na tom není nic zvláštního, uvažoval. Nezvóní přece sám na sebe. Stačí, že to zazvonilo někde v pokoji, kde jsou lékaři, kteří dělají svou práci, takže k němu pošlou sestru, aby zjistila, co potřebuje.

Pak si všiml světla, červeného, kuželovitého, umělohmotného krytu na stěně přesně nad zástrčkou, kde vyčníval kabel. Nemělo by svítit? Když už neslyší žádné zazvonění, nemělo by se alespoň rozsvítit světlo na důkaz, že stiskl tlačítko správně?

Stiskl ho znovu. A ještě jednou. Ale nic se nedělo.

Byl tak zaujatý nefunkčním systémem přivolání pomoci, že když se najednou otevřely dveře, trhl sebou. Mžoural směrem k nim a zvažoval, jestli má volit útok, nebo obranu. Nadávat, že je světlo rozbité, nebo se omluvit, že zvonil tak hystericky?

Obě možnosti však vyloučil, jakmile oči přivykly protisvětlu.

Muž u nohou jeho postele nebyl ani lékař, ani ošetřovatel. Měl na sobě oblek, košili bez kravaty a kotníčkové boty, které byly vzhledem k obleku neúměrně sportovní. Bylo mu asi kolem třiceti. Ale u mužů, kteří mají oholenou hlavu, se věk odhaduje těžko, navíc když držení těla prozrazuje, že za sebou mají dlouhý a tvrdý trénink. Možná že vypadal na svůj věk starší. Nebo naopak.

„Ty jsou pro mě?“ zeptal se William. Nic lepšího ho nenapadlo.

Kývl na květiny, které muž držel v rukou. Příchozí se na ně podíval, jako by na ně sám skoro zapomněl. Neodpověděl a odložil kytici do umyvadla. Byla to jenom zástěrka, aby dobře zapadl a došel chodbami až sem, aniž by byl nápadný.

„William Sandberg?“ zeptal se.

„Jen tak tak,“ řekl William. „Ale pořád jsem to já.“

Muž stál na místě, v tichosti sledovali jeden druhého. Jako kdyby se přeměřovali pohledem, i když William by se ve své situaci sotva zmohl na odpor. Bylo to celé strašně zvláštní a William cítil, jak se jeho mysl snaží vzchopit.

„Hledali jsme vás,“ řekl muž nakonec.

Aha? William přemýšlel, na co naráží. Neuvědomoval si, že by ho někdo v nedávné době kontaktoval, ale na druhou stranu si nebyl jistý, že by si toho vůbec všiml.

„Měl jsem dost o čem přemýšlet.“

„To jsme pochopili.“

My? Co to sakra má znamenat?

William se posadil trochu vzpřímeněji a s námahou se suše usmál.

„Moc rád bych vám něco nabídl, ale nečekal jsem, že tu budou tak skoupí na morfin.“

„Budeme potřebovat vaši pomoc.“

Řekl to bez okolků, nějak moc rychle, a něco v jeho hlase přimělo Williama trochu polevit v ostražitosti. Mladík se na něj díval pohledem, který sice byl stále pevný, ale bylo v něm i něco víc. Naléhavost. Možná dokonce strach.

„Tak to se obávám, že jste nenašel toho pravého,“ řekl William a rozhodil rukama. Tedy spíš zkusil rozhodit rukama. Hadičky od kapačky a kabely od EKG dost omezovaly jeho pohyblivost a tím jenom dokreslovaly, co se snažil říct: William Sandberg je sotva ve stavu někomu s něčím pomoci.

Ale vypracovaný mladík zakroutil hlavou.

„Víme, kdo jste.“

„Kdo *my*?“

„To není důležité. Důležitý jste vy. Důležité je to, co umíte.“

Pocit, který Williamovi projel celým tělem, byl současně známý i nečekaný. Tenhle rozhovor by si uměl představit před deseti lety, nebo ještě spíš dvaceti. To byl připravený. Ale dnes?

Muž v nohách jeho postele mluvil výborně švédsky, ale někde v hloubi byl slyšet přízvuk. Příliš obroušený na to, aby se dalo říct, odkud. Ale stoprocentně tam byl.

„Odkud jste?“

Mladík se na něj podíval pohledem plným hraného zklamání. Jako by William měl pochopit, že odpovědi se nedočká, a jako by bylo pod jeho úroveň vůbec se ptát.

„Tajná policie? Obrana? Zahraničí?“

„Je mi líto. To nemůžu říct.“

„Dobře,“ řekl William. „Každopádně je pozdravujte, a že děkuju za kytku.“

Řekl to tónem naznačujícím konec rozhovoru. A na znamení toho, že domluvili, zase zvedl kabel s tlačítkem. Palcem ho dlouho tiskl, s pohledem pořád upřeným na mladého muže, aby mu dal najevo, jak naprosťto totálně jasně spolu skončili. Ani tentokrát se nic nestalo.

„Kdyby to fungovalo, rozsvítilo by se to červené světlo,“ pronesl muž nečekaně.

William se na něj podíval.

Uběhl další okamžik, kdy si pohledem přeměřovali síly, až William nakonec pustil kabel z ruky. Spadl mu na břicho, na žlutou erární deku.

„Je mi pětapadesát,“ řekl. „Nepracuju už několik let. Jsem jako opuštěná pohraniční pevnost. Kdysi dávno jsem byl důležitý, ale dnes už se jenom rozpadám.“

„Mojí nadřízení to vidí jinak.“

„A kdo jsou vaši nadřízení?“

Řekl to příkře. Rozhovor ho už unavoval. Chtěl svoje prášky na spaní a zmizet odsud, ne si hrát na studenou válku s namakaným usmrkancem, který přišel s mnohaletým zpožděním.

Ale rozhovor nakonec ukončil mladík.

„Je mi líto,“ zopakoval. Omluvně povzdechl, přenesl váhu na nohu blíže dveřím a otočil se.

Je na odchodu, pomyslel si William. Divný konec divného setkání.

Když však mladík otevřel dveře do chodby, stáli tam další dva muži a čekali, až budou moct vejít.

— — —

Byla jedna hodina a deset minut odpoledne a chodbami jednotky intenzivní péče Karolinské nemocnice se

ozývaly kroky lékařského týmu, který se šel podívat, jak na tom jsou jejich pacienti.

Bez větších překvapení už za sebou měli polovinu vizity. Další pacient byl pětapadesátiletý muž, který si chtěl vzít život. Otrava léky a řezné rány na rukou. Nebyl důvod, aby na jednotce intenzivní péče strávil nějakou delší dobu. Dostal krev, aby se vykompenzovala ztráta z řezných ran a snížila se koncentrace léků, které spolykal. Při příjmu však jeho hodnoty nebyly nijak závažné. Buď toho omylem spolykal moc málo, nebo to byl jen další z mnoha riskantních pokusů, jak na sebe přitáhnout pozornost příbuzných, kteří mu nechtěli naslouchat.

Ať tak či tak, nebylo pochyb, že ho už brzo nebudou mít na starost. Doktor Erik Törnell se zastavil přede dveřmi, zavřel chorobopis, ve kterém před chvílí listoval, a krátce kývl na kolegy: tohle bude rychlá návštěva.

Když vešli do pokoje, ze všeho nejdřív uviděli prázdnou postel.

V umyvadle ležela kytice, váza na nočním stolku se převrátila a rozbila, přikrývka a prostěradlo se válely na podlaze a z kapačky volně visela hadička.

Koupelna byla prázdná a ze skříňky zmizelo všechno, co měl pacient při příjmu u sebe. Zásuvka malého prádelníku byla vytažená a otočená vzhůru nohama.

William Sandberg byl pryč.

Po hodině hledání se dalo konstatovat leda to, že se vůbec nenachází v areálu nemocnice a že nikdo netuší, jak a proč k tomu došlo.

3.

Sanitka, která ve skutečnosti vůbec nebyla sanitka, stála uprostřed velkého pole náletového porostu – divokých rostlin, které tam vytrvale bujely navzdory všem nevědomým pokusům vyhladit je z povrchu země. Znovu a znovu se vracely, aby zakořenily v kráterech a jámách a dírách po odstřelech. V celé té životaschopnosti byla jemná ironie, které si však ti, kdo věděli, že tohle místo vůbec existuje, vůbec nevšimli.

Muži, kteří na sobě předtím měli reflexní vesty a ošetrovatelské oblečení, už byli daleko odsud. Osprchování, chemicky ošetření, opláchnutí, v procesu předepsaných bezpečnostních procedur.

V sanitce zůstal ležet jenom bezdomovec.

Vzali mu život, o tom nebylo pochyb, ale nedali mu taky nový? Lepší? Kdo ví, jestli nakonec nežil déle než na ulici, která by ho, kdyby tam zůstal, třeba už dávno pohltila? Tady dostal jídlo, oblečení, přístřeší. Zaměstnání. Pohyb. Dokonce nějaké vzdělání.

Jenom nikdo nepočítal s tím, jakou hrůzu bude muset zažít.

Jakými příznaky si bude muset projít.

Kdo mohl tušit, že to zajde tak daleko?

„Prostě to tak je,“ řekl nakrátko ostříhaný mladý pilot, jako by mu každá Connorsova myšlenka vyskočila

jasně napsaná před očima. Seděl na sedadle před ním, povinná sluchátka na hlavě, aby se navzájem slyšeli a aby k nim tolik nedoléhalo věčné dunění rotorů nad nimi.

Connors slyšel jeho hlas ve sluchátkách. Místo odpovědi jen kývl. Proti tomu, co pilot řekl, se nedalo nic namítnout.

Bezesporu to tak prostě bylo.

„Mám?“ zeptal se pilot.

Zabubnoval prsty na ovládací páku.

Tentokrát chvíli trvalo, než Connors přikývl, ale oba věděli, že bude muset. Bez dalekohledu a za časného svítání byla sanitka jen lesknoucí se tečka, i tak ji ale nedokázal spustit z očí.

Jako by to nějak pomohlo v boji proti nevyhnutelnému.

Jako by seděl s výsledky v jedné ruce a učebnicí v druhé a pokoušel se dopočítat k něčemu úplně jinému, znovu a znovu, přestože znal odpověď.

Zodpovědnost. Co s ní má člověk sakra dělat.

Ale tak to teď prostě bylo.

Když přikývl, udělal to natolik jemným pohybem hlavy, že to klidně mohlo být kývnutí způsobené turbulencí. Mladý pilot to ale zaregistroval a udělal, co měl. Kryt už odklopil a zbývalo jen stisknout tlačítko.

Když sanitku po výbuchu zahalil žlutý oblak, úkol byl splněn.

A nová generace divoce rostoucí trávy a lučních květin mohla začít dobývat další kráter.

4.

Když se William Sandberg už podruhé toho dne, kdy to vlastně vůbec neměl v úmyslu, probudil, nacházel se pěkných pár tisíc metrů ve vzduchu.

Jakmile mu to došlo, okamžitě se probral.

Seděl v koženém křesle, měkkém, teplém a dost hlubokém na to, aby bylo součástí domácího kina v nějaké vilové čtvrti. Za flekatým oknem z plexiskla svítilo ploché slunce přímo proti němu, přes lákavou, bílou krajinu mraků podobajících se vatě.

Byl v letadle. A něco se mu zdálo.

Jako obvykle byl sen ještě přítomný, bez jasných obrysů, ale zůstal po něm nepříjemný pocit. William chvíli zvažoval, že to udělá tak, jak se to naučil. Nechá mozek vydat se na průzkumnou cestu zpět za pomoci samotného pocitu, aby zjistil, co ho vyvolalo. Většinou to byla jedna a ta samá věc. A většinou to pak, když se obrátil do sebe a v mysli mu vyvstávaly tytéž obrazy, bolelo ještě víc. Zároveň věděl, že to je ten nejúčinnější způsob, jak je setrást.

Ale nechal toho a přinutil myšlenky, aby se zastavily u místa, kde se právě nacházel. Seděl nehybně, jako by sebemenší pohyb prozradil, že je vzhůru, a oni by přišli a zneškodnili ho.

Oni? Kdo oni?

To nevěděl.

Poslední, co si pamatoval, byli tři muži v obleku v nemocničním pokoji. A věděl jen to, že má neskutečně sucho v ústech a že se nachází ve společnosti někoho, kdo má peníze.

V soukromém tryskáči neseděl poprvé. Ale musel konstatovat, že tenhle je ten nejluxusnější, jaký kdy viděl i zevnitř. Jeho pokoj – protože to skutečně byl samostatný malý pokoj: naproti němu bylo křeslo podobné tomu jeho a mezi nimi visel na stěně stolek coby společný pracovní prostor – byl oddělený od zbytku letadla pevnou příčkou. Dveře z kvalitní dýhy vedly s největší pravděpodobností do úzké chodby podél levoboku letadla. A nejspíš byly zamčené. Určitě by nebylo těžké je vyrazit, kdyby člověk zabral. Ale byly zamčené, to bylo jisté.

Na druhou stranu, proč by to mělo být tak jisté, zeptal se sám sebe.

Nic nenaznačovalo, že by ho věznili. Pás, kterým byl pečlivě připoutaný, byl obyčejný bezpečnostní pás, a když otevřel přezku, odepnula se tak, jak měla, a jeho nedrželo v křesle nic kromě něho samotného.

Ucítil závan čerstvého vzduchu z ventilace ve stropě. Měkké teplo od slunce venku. Včera se předávkoval léky a dneska sedí tady. Na sobě bílou nemocniční košili a beztvaré kalhoty, uvelebený v křesle, které stálo nejmíň jeden průměrný roční plat. Jestli je tohle smrt, tak má hodně zvláštní smysl pro humor.

Překvapilo ho, že tady sedí. A svým způsobem ho štválo, že ho to překvapuje. Dlouhou část svého života byl neustále připravený, připravený přesně na tohle, nebo na něco ještě horšího.

Koncem osmdesátých let, když Williamovi bylo kolem třiceti a svět se dělil na dvě velmoci, každou v jiné barvě, ho ve Stockholmu několikrát pronásledovali.

Pokaždé někde zaparkoval a složitě procházel nákupními centry a obchodními domy, přesně podle instrukcí, a pokaždé své pronásledovatele setřásl. Domů pak musel jet taxíkem a jeho auto vyzvedl kolega o několik dní později, jak to stálo v protokolu. Doma v jeho vile namontovali téměř neviditelné kamery a bezpečnostní systém, na svou dobu naprosto ojedinělé technologie, což ale nezabránilo tomu, aby v pravidelných intervalech neslyšel v telefonu nevysvětlitelné cvakající zvuky nebo aby jeho sousedy podezřele často nenavštěvovali prodejci obrazů, kteří po svých neúspěšných obchodních pokusech zůstávali sedět ve voze zaparkovaném tak, aby z něho byl vidět Williamův dům. Představoval prostě vysoce zajímavý cíl, což byl přirozený důsledek jeho práce.

To ale bylo kdysi. Když byl aktivní, mladý a slibný – což, jak sám říkal, přešlo – a když se pyšnil jedinečnými a vyhledávanými schopnostmi. Dneska je vysloužilý a přebytečný. Většina jeho práce se dá nahradit několika řádky kódu a počítačem za deset tisíc ze supermarketu.

Setřásl myšlenky. Za to, že ho přesunuli, sotva mohl technologický vývoj. A nebyly to žádné vnější síly, kvůli kterým ho nakonec už nemohli v organizaci nechat a nabídli mu možnost stáhnout se v necelých padesáti. Vykopal si jámu, skočil do ní a pokračoval v kopání. Sám si to uvědomoval, celou tu dobu, co se s nevysvětlitelným požitkem díval, jak se kolem něj rozpadá všechno, co vytvořil.

A teď sedí tady. Má ztuhlé svaly, drsný povlak na jazyku a na obou zápěstích řeznou ránu. Je na palubě hypermoderního tryskáče. Podle všeho v rukou nějaké vojenské organizace.

Nedávalo to vůbec žádný smysl.

Williamu Sandberga unesli.

Ale udělali to s minimálně desetiletým zpožděním.

Mladý stážista věnoval toho dopoledne oné zprávě stejně málo pozornosti jako zbytek redakce.

Seděl u velké obrazovky a cítil, jak jeho ospalé myšlenky ztrácejí kontrolu nad podkladem k článku, který zrovna psal. A tak přešel jako obvykle pohledem k dlouhému proudu agenturních zpráv a předstíral, že se do nich ponořil, aby byl v obraze, zatímco ve skutečnosti se prostě snažil chvíli nepracovat, aniž by to bylo poznat.

Zaostřil pohled, jak nejlíp dovedl, a sledoval nekonečný sled stručných zpráv z tiskových kanceláří celého světa, krátké noticky v angličtině o všem, co nebylo dost důležité na to, aby se to zobrazilo mezi hlavními událostmi.

Byla to neskutečná nuda. Ale o něco menší, než po tisíci páté shrnovat debatu kolem přestavby Slussenu. A i přesto, že deset z deseti agenturních zpráv mohl stisknutím klávesy backspace rovnou smazat, ať už proto, že zpráva byla příliš nicotná, nedůležitá nebo se jejich novin netýkala čistě geograficky, tak se dalo říct, že skutečně pracuje. Kdyby se někdo zeptal, co dělá, odpověděl by, že čte agenturní zprávy. Znělo to mnohem líp, než kdyby řekl, že má kocovinu a nezvládá psát.

Teď měl na obrazovce před sebou další nezajímavou zprávu a pravý prsteníček připravený na klávese. Mrtvý bezdomovec nalezen v noci v zapadlé uličce Berlína. I když se to výslovně nepsalo, bylo zřejmé, že se předávkoval nebo opil, usnul venku a umrzl. Byla to zpráva lokálního významu, jestli vůbec. A jen jedna ze sta notickek, které přeběhl očima a smazal.

Premáhal zívnutí, ale nakonec prohrál.

„Dlouhý večer?“

Byl to ženský hlas. A blízko. A on měl pusou pořád ještě otevřenou.

Do háje.

Když přišel do práce, záměrně si nesundal kšiltovku. Bránila ostatním vidět mu do obličeje, jenomže zároveň kvůli ní neviděl, co se děje nad okrajem monitoru, pokud vyložení nezaklonil hlavu.

A to neudělal. Jak dlouho tu asi stála? Přinejmenším dost dlouho na to, aby viděla, jak ukazuje mandle celé redakci.

„Ne. Ale, totiž, ne,“ odpověděl a současně si sundal kšiltovku, přičemž se snažil, aby to vypadalo, jako že to chtěl stejně udělat.

Žena nic neřekla, přesně jak očekával, což ho ještě víc znejistělo, jak ostatně taky očekával. Christině Sandbergové bylo nejmíň o dvacet let víc než jemu, ale byla skoro nepopsatelně atraktivní, pěkná, přirozená a tak milá, až to jednoho štválo. Ne snad proto, že by se nějak přemáhala nebo působila nepřirozeně, ale proto, že by byl radši, kdyby měla nějakou neomluvitelnou vadu, díky níž by nemusel neustále vrhat pohledy jejím směrem a ztrácet schopnost mluvit v její přítomnosti celými větami.

„Máte, poslal jsem, ve vašem,“ řekl a doufal, že jemné kývnutí hlavou doplní informaci, kterou se mu nepodařilo předat ústně.

Jedním z jeho nevyslovených úkolů bylo přijímat vzkazy, když nebyla k zastížení. Než pokračovala do své kanceláře, kývla na znamení, že to chápe, a cestou krátce zdravila další kolegyně.

Když se vzpamatoval, došlo mu, že byla zasmušilejší než obvykle. Ale hodil to za hlavu, nic o ní nevěděl, a naštěstí moudře pochopil, že jeho život by byl sotva snazší, kdyby miloval o dvacet let starší, ohromně úspěšnou šéfredaktorku, která by jeho lásku neopřetovala.

Vrátil se k obrazovce a textu o mrtvém bezdomovci v Berlíně. Rychlým stisknutím klávesy poslal ty tři řádky do elektronického koše a unavenýma očima četl další nezajímavou zprávu.

Christina za sebou zavřela dveře do kanceláře, pověsila si semišový kabát na háček vedle prosklené stěny a na pár vteřin zavřela oči. Možná ji u toho někdo viděl, ale co. Za několik minut zase bude v nejlepší formě, pohotová a iniciativní, a na konci dne si nikdo ani nevzpomene, že měla na chvíli zavřené oči.

Měla za sebou náročné ráno, které vystřídalo náročnou noc. Viděla, jak vynášejí jejího bývalého muže a nakládají ho do sanitky. Asi by bylo lidštvější, kdyby sedla do auta a jela za ním. Asi by bylo lidštvější, kdyby strávila dopoledne na koženkové židli na chodbě a čekala, než se probudí, načež by se posadila na jinou koženkovou židli, tentokrát u jeho postele, a mluvila a přemítala a ptala se proč.

Ale Christina byla lidská až příliš dlouho. Byla lidská, než jí došly všechny síly, pak byla lidská ještě chvíli a pak toho bylo dost. William byl jako auto, kterého se měla už dávno zbavit – což byla jeho vlastní slova. Auto, které člověka stojí peníze a péči, a přitom je beznadějně na odpis, protože když ho člověk opraví na dvou místech, rozbije se na dalších třech. Nemohl se uzdravit, protože nechtěl. Ztratil víru, chuť, prostě to, co lidi nutí udělat něco se svým životem. Málem s sebou stáhl i Christinu, kdyby už toho neměla dost a jednoho dne před dvěma lety od něj neodešla.

Od té doby v jejich bytě nebyla. Samozřejmě jí stále volal a ji samozřejmě ničilo, když spolu mluvili, ale udržovala si odstup a pomaloučku se stávala zase sama sebou. Ne že by necítila smutek, jenom už cítila i plno jiných věcí.

Chtěla, aby to tak zůstalo. Neměla na to, aby ji zase vtáhl do temnoty. A tak namísto toho, aby strávila den v nemocnici, zavolala do redakce a oznámila, že přijde až po obědě.

Byla ve městě skoro čtyři hodiny. Pokoušela se zvolnit tempo tak, jako to dělala vždycky: vypnula mobil, šla do velkého knihkupectví v ulici Mäster Samuelsgatan a nabrala si v oddělení zahraničních tiskovin hromadu novin a časopisů, přestože většinu z nich si mohla zadarmo přečíst v redakci. Pak si šla sednout do baru v Hotelu Grand, objednala si nepředstavitelně drahou snídani, ačkoli už jedla, a seděla tam do té doby, než její vlastní problémy vypadaly vedle velkých světových událostí jako bezvýznamné maličkosti. Když s tím byla hotová, šla pěšky přes celé město listopadovým chladem zpátky do redakce na Kungsholmenu.

Bylo jí jasné, že ji trest nemine. Tisíce otázek od všech kolegů, zmeškané hovory, nenapsané texty. Teď ale byla připravená všechno zvládnout.

Zapnula telefon a na počítači začala procházet interní e-maily, zatímco mobil naskočil, napojoval se na nejbližší vysílač a nakonec se připojil k síti a oznamoval různým serverům, že je zpátky.

Jako facka z několika stran přišel Christině vzkaz.

Ve stejnou chvíli, kdy telefon zapípal a oznámil jí, že má třicet zmeškaných hovorů, uviděla čtyři e-maily od stážisty, že ji sháněla nemocnice a že jim má zavolat.

Pokud by snad její kolegové zapomněli, že Christina Sandbergová začala pracovní den tím, že zavřela oči, určitě nikdo nezapomněl, že ho ukončila o čtyři minuty později, když se celá zadýchaná řítila kanceláří s mobilem v ruce.

William zůstal sedět v křesle ještě deset minut, než se konečně pohnul. Snažil se zaslechnout nějaký zvuk, hovor, jakékoli znamení, které by mu naznačilo, kde a s kým je.

Ale neměl se čeho chytit.

Slyšel jenom tiché šumění motorů, sem tam zapras-kání trupu letadla, když vzdorovalo turbulenci, ale žádné hlasy nebo kroky, cokoli, co by nasvědčovalo tomu, že na palubě není sám. Což samozřejmě být nemohl.

Uvědomil si, že má hlad. Snažil se vzpomenout si, kdy jedl naposledy, ale bezúspěšně. Zaprvé netušil, jak dlouho byl v bezvědomí. Zadruhé dostal v nemocnici kapačku, což pravděpodobně pocit hladu oddálilo.

To byla směla. Neměl ponětí, kolik je hodin. Kdyby to věděl, mohl by možná odhadnout, kde je a kam letí. Nehledě na to, kdo s ním letí.

Zamžoural na panel nad sebou. Vteřinu zvažoval, že stiskne tlačítko s obrázkem letušky, ale řekl si, že to je hloupý nápad, a nechal to být. Místo toho se postavil – záda měl trochu nahrbená, i když kabina byla dost vysoká na to, aby stál rovně a měl ještě deset centimetrů k dobru – a dvěma kroky se odšoural ke dveřím.

Zaváhal. Zvažoval možnosti.

Přestože hluk byl díky vysokému komfortu o dost nižší než v běžných dopravních letadlech, i tak určitě přehlušil jeho pohyby. Pokud někdo čekal za dveřmi, sotva mohl slyšet, jak se William zvedá a přesouvá. Teoreticky by měl slušnou převahu už jen proto, že k jejich překvapení prostě vyjde z kabiny.

Ovšem prakticky by bylo po překvapení dřív, než by ho vůbec stačil využít. Byl ještě rozhozený ze všech těch chemikálií, co do sebe během posledních čtyřia-dvaceti hodin dostal, a stěží byl ve stejné formě jako

kdysi. Co by mu bez nejmenších pochyb prošlo tehdy, o to se dnes vůbec nemá smysl pokoušet.

Ale takhle tady stát nemůže.

Rozhodl se, že vyjde ven. Ať už ho tam čeká cokoli.

Uchopil kouli na dveřích, v ruce cítil chladný kov.

Opatrně s ní otočil. Bylo odemčeno. Točil dál, a když se dostal do čtvrtiny, západka se vycvakla a dveře se otevřely.

Oproti jeho očekávání u dveří nikdo nestál. Žádné zbraně nebo zamračené výrazy ve tváři, žádný povel, ať zůstane uvnitř, dokud mu neřeknou. Namísto toho tedy vykročil, zastavil se a rozhlédl. Kolem jeho kabiny skutečně vedla úzká chodba podél levoboku letadla, se stejnými oválnými okny jako tam, kde se probudil. Na podlaze ležel luxusní zátěžový koberec, který pravděpodobně stál celé jmění, stěny byly vypoštované ohnivzdornou umělou kůží a jen o pár metrů dál se chodba otvírala do podoby tradičnější kabiny s nejméně dvaceti sedadly, stejně luxusními jako to, v němž před chvílí seděl, jen umístěnými po dvojicích na obou stranách uličky.

Pokud William očekával vzrušené reakce na svůj příchod, tak mu nezbylo než si přiznat, že se mýlil.

Vpředu u zavřených dveří do pilotní kabiny seděli na sedadlech dva muži. Ten, který byl k němu zády, se ani nenamáhal otočit, a druhý, který seděl proti němu, jenom vzhlédl, vzal Williamovu přítomnost na vědomí, a s tím se spokojil.

William ho okamžitě poznal. V obleku, nakrátko ostříhaný, výraz vojenské vážnosti zrcadlící se v chlapeckých rysech. Byl to jeden ze dvou mužů, kteří čekali před jeho nemocničním pokojem. To on držel v ruce drahé lesknoucí se plnicí pero, které se zabodlo Williamovi do krku, a teprve když zřetelně uslyšel, jak perko mechanicky zacvaklo, došlo mu, že to vůbec nebylo

pero na psaní. To bylo to poslední, co si pamatoval, než se tu probudil.

Muž, který mu v nemocnici píchl injekci, teď na Williama mrkl jako na znamení, že ho vidí, a pak otočil vyholenou hlavu k Williamově pravici. A tím bylo trio kompletní. U příčky za rohem kabiny, kde se William probudil, seděl mladík, se kterým mluvil v nemocnici. Odložil noviny – v němčině, všiml si William, než zmizely v kapse sedadla – a postavil se. Nijak výhrůžně, ale ani přátelsky. Usmál se, spíš mechanicky než upřímně lidsky.

„Vzhůru?“ pronesl.

William ho počastoval suchým pohledem, jako by chtěl naznačit, že odpověď je jaksi nasnadě. Když je nemůže porazit fyzicky, může to alespoň zkusit pomocí sarkasmu.

Muž se prosmýkl do uličky a postavil se před Williama, vytrénované tělo lehce ohnuté pod stropem letadla. Až teď William viděl, že má nejmíň dva metry a impozantní býčí šíji, rýsující se nad košilí zapnutou těsně ke krku. William nehybně stál a čekal, co přijde. Byl připravený na dvě možnosti. Buďto ho vyzvou, aby si sedl k nim, nebo mu přikážou vrátit se do kabiny, sednout si na místo a být zticha.

Nestalo se ani jedno.

„Ve skřínce ve vaší kabině jsou toaletní potřeby,“ řekl vazoun. „Kdybyste se chtěl přichystat.“

„Na co?“ zeptal se William.

Muž dělal, jako by otázku neslyšel.

„Koupelna je úplně vzadu.“

William místo poděkování jen kývl hlavou. Situace pořád nebyla nepřátelská, ale vyloženě přívětivá taky ne. Prostě byla.

„Předpokládám, že když se zeptám, kam letíme, tak mi taky neodpovíte. Nebo jo?“ řekl.

„Je mi líto.“

„Opravdu? Možná byste si měl s někým promluvit.“

Řekl to se suchým úsměvem, ale nezdálo se, že by to mladíka pobavilo. Nebo naštvalo. Nebo že by mu to bylo líto, jak tvrdil. Jeho pohled byl pevný, neústupný a celkem nicneřikající.

„Úplně vzadu?“ zeptal se William, aniž ho to vlastně zajímalo. A vazoun kývl místo odpovědi.

— — —

I přes odpolední dopravní špičku netrvalo Christině ani půl hodiny dostat se z Kungsholmenu zpátky do ulice Kaptensgatan. Dvakrát přinutila chudáka taxikáře jet na červenou a jednou si z vlastního popudu zkrátil cestu přes chodník, a tak dnes už podruhé stála přede dveřmi svého bývalého bytu.

V ruce držela mobil. Byl ještě teplý, jak ho celou jízdu tiskla k uchu, chvílemi do něj řvala, chvílemi to znělo, jako když rodič s hodně napjatou trpělivostí domlouvá dítěti.

„Jak se vám krucinál může ztratit dospělý člověk?“ zakřičela v jednu chvíli a všimla si řidičova pohledu ve zpětném zrcátku. „Můžete ztratit nějakou věc! Informace! Možná i dítě! Ale jak se vám může ztratit pacient, který se pokusil o sebevraždu?“

A přesně to se stalo.

Prohledali nemocnici, shromáždili personál, ptali se svědků. Ale nikdo neměl tušení, jak, proč, nebo vůbec kdy William Sandberg zmizel z Karolinské nemocnice. Procházeli ještě záznamy z těch mála kamer, které nemocnice směla namontovat, ale William na nich byl stejně nepřítomný jako ve skutečnosti.

Když Christina hovor ukončila, byla rudá v obličejí, což určitě nebylo jen z přehřáté baterie. Byla vytočená.

Svět je plný blbců. Její taxikář je jedním z nich, ale stejně zaokrouhlila částku nahoru – musí mu dát vydělat, když kvůli ní riskoval řidičák – a pak se hnala nahoru po schodech v přesvědčení, že se o to pokusil znovu. A byla si jistá, že tentokrát se mu to povedlo.

Když vstoupila do bytu, ze všeho nejdřív spatřila výraz policisty, který ji pustil dál. Byl středního věku a na tváři měl porost, ze kterého se nedalo poznat, jestli to je plnovous, nebo jestli se jen hodně nedbale oholil. Uprostřed mezi vousy se otevřela ústa, jako by lapala po dechu nebo hledala slova, nebo obojí. A zatímco ústa se snažila přijít na to, co říct, oči mluvily jasně. „Je nám to moc líto,“ říkaly. „Ale máme špatné zprávy.“

„Je mrtvý?“ zeptala se.

Vyjelo to z ní tak najednou, že překvapila sama sebe. Bylo by asi vhodnější zeptat se: „Jak mu je?“ Nebo alespoň: „Žije?“ Ale v hloubi duše si byla tak jistá, že neviděla jinou možnost.

O to víc ji překvapilo, že když policista konečně promluvil, řekl:

„Nevíme.“

„Nevíte?“ zeptala se.

Žádná odpověď.

„Je tady?“

Na to taky neodpověděl. Místo toho chvíli ustaraně přenášel váhu z jedné nohy na druhou. Za ním viděla jeho kolegy, jak se pohybují po bytě, a záblesky fotoaparátu z pokojů, do kterých nedohlédla.

Zaváhal. Otázka, kterou se chystal položit, byla nepříjemná, ale musel:

„Měli jste s manželem problémy?“

„Rozvedli jsme se před dvěma lety. To se asi počítá jako problém.“

Ústa v plnovousu nevěděla, jestli se mají usmát v reakci na její sarkasmus, nebo projevit lítost nad rozvo-

dem, takže radši udělala to, co jim šlo nejlíp, a vtáhla vzduch.

„Kde je?“ zeptala se znovu.

Udělal krok stranou. Kývl směrem do bytu.

„Myslíme si, že se rozhodl odejít.“

Trvalo jí pár vteřin, než pochopila, co jí říká. Odejít?

Několika dlouhými ráznými kroky šla, kam jí ukázal. Prošla táhlou chodbou, kolem obývacího pokoje a knihovny, přesně tudy chodívala v županu nebo v osušce, a někdy ani v ní, bezpočet rán ve svém předchozím životě. Tenkrát naštěstí ani netušila, že dnes tudy ve spěchu proběhne, aby policistům ve Williamově pracovně vysvětlila, že muž, který už nechce žít, se těžko spokojí s tím, že „odejde“.

Když ale přišla do místnosti, zarazila se.

Setkala se s pohledy dvou policistů – nebo možná techniků – postávajících u jeho pracovního stolu. Rozhlédla se kolem. Od rozvodu tam nebyla, ale stejně jako policisté hned poznala, že tam něco chybí. Lépe řečeno: všechno.

Podél stěny napravo ode dveří se táhla dlouhá deska pracovního stolu, umístěná před nízkými okny s výhledem na östermalmské střechy, komíny, arkýře a střešní terasy s venkovním nábytkem, který stál třikrát tolik, než by měl. Napravo od stolu stála hluboká skříň a v ní datové úložiště na pevné disky a počítačové jednotky propojené kabely s centrálním síťovým hubem.

Lépe řečeno: to ve skříni mělo být.

Teď byla otevřená, úložiště bylo prázdné, stejně jako pracovní stůl. Podle zežloutlých ploch bylo jasné, kde až do nedávna stály podstavce dvou velkých plochých monitorů. Po obou stranách okna byly nástěnné police, kam ukládal šanony a tlusté knihy o statistice, kódech, chaosu a dalších věcech, na které se už dávno přestala vyptávat. Teď zely prázdnotou. Naprosto vyklizené.

Zakroutila hlavou. Jasně tím říkala: ne.

Policisté se na ni dívali a čekali, že jim vysvětlí, co tím myslí.

„Vloupání,“ pronesla.

Technici nic neřekli, ale podívali se na sebe, jako by věděli víc než ona.

„Nikam neodešel,“ řekla. V hlase byl náznak zoufalství a ona to sama slyšela. Okamžik vyčkávala, aby zdůraznila, že je nepochopitelné, že na to nepřišli sami. „Nemá kam jít, nemá pro co žít, včera jsem s ním mluvila celý večer! Proč by takový člověk někam odcházel?“

Pořád nic neříkali, jen se na ni omluvně dívali, až přešli pohledem k něčemu za jejími zády. Policista s vousatým porostem, vůbec ho neslyšela přicházet. Stál tam a hýbal ústy jako ryba na suchu a všichni čekali, až něco řekne.

„Proč, to nevíme,“ řekl, jako by to už byl nesporný fakt, a zakončil to kývnutím, které znamenalo „pojdte“.

Nechala ho, ať ji provede celým bytem, který znala lépe než on, až do pokoje, kde bývala jejich ložnice. Všechno bylo jako dřív, vůně stěn, podlahy a věcí, a ona se neubránila vlně vzpomínek, které se vynořily kdovíodkud. Jak prodali dům. Jak se odstěhovali do města, protože se jim tady líbilo. Jak konečně zase měli život sami pro sebe.

Kdyby jen věděli.

Bylo ustláno a uklizeno. Policista vešel do pokoje, ohlédl se, jestli jde Christina za ním, a pak se zastavil před šatní skříní. Rozevřel velké posuvné dveře a podíval se na ni, jako by to mluvilo za všechno.

A taky že ano.

Skříní byla prázdná.

Všechna Williamova saka a obleky, všechny pečlivě vyžehlené košile, všechno bylo pryč. Police se spodním prádlem, police s botami. Skutečně se zdálo, že mají pravdu. Až na to, že ona si byla jistá opakem.

„Není to ani dvacet čtyři hodin, co se můj bývalý manžel pokusil o sebevraždu,“ řekla. „Vy si vážně myslíte, že si sbalil svých pár švestek a odjel?“

„Soused odnaproti tady kolem dvanácté viděl dva stěhováky z firmy Stockholms Stadsbud, jak vynášejí krabice.“

„Z firmy Stockholms Stadsbud, nebo s tričky, na kterých bylo napsáno Stadsbud?“

„Jak to myslíte?“

Nechala otázku viset ve vzduchu a neodpověděla. Když nic neřekne, bude muset na odpověď přijít sám. Vždycky je lepší donutit lidi myslet samostatně, než jim předkládat hotová řešení. Obzvlášť když člověk žádná řešení nemá.

Nechala ho v tichosti stát, otočila se a vyšla z ložnice.

Prošla zbylými částmi bytu. Kuchyní, jídelnou, kolem pokoje pro hosty, toho prokletého pokoje, a dál do obývacího. Byt byl až pedanticky naklizený a stále se v něm odrážel drahý vkus, který si spolu dopřávali. Od doby, kdy se odstěhovala, se tady toho moc nezměnilo. Kdyby Williama tak dobře neznala, překvapilo by ji, že se mu daří udržovat domácnost v tomhle stavu a nenechá ji, tak jako sebe, chátrat.

Ale věděla, že tohle je celý on. Řád z chaosu. Systém a logika. Jenom díky tomu byl naživu, a když se všechno kolem něj hroutilo, bylo to jeho útočiště. Člověk nepřestane být pedant, ani když se všechno rozpadá. Naopak.

Nakonec zase vešla do pracovny. Technici byli i s vousáčem v jiné části bytu, a tak tam teď stála sama a dívala se na věci, které tam nebyly.

Počítače.

Literatura.

Drahý zápisník, který miloval a nenáviděl. Nikdy se nepřiměl ho použít, zaprvé proto, že představoval

krásnou vzpomínku, a zadruhé z úplně stejného důvodu, ale v úplně jiných souvislostech.

Jako by zápisník mohl za to, že ty vzpomínky existují. Jako by tím, že ho nechá tak, jak je, mohl zakonzervovat to dobré. Jako by se to, co se stalo, nikdy neodehrálo, jen proto, že na to nechtěl myslet.

Musela zatřepat hlavou a přejela pohledem ven z okna, aby myšlenky setřásla.

Číhaly za rohem a ona to věděla.

Kdyby si je připustila, dostavily by se všechny ty pocity a úvahy a neschopnost jednat. Tak to udělal on. Zatímco ona se naučila si je nepřipouštět.

Místo toho se teď soustředila na danou situaci.

Vůbec to nedávalo smysl.

Že by prostě odjel.

Znala ho. Věděla, že nemá kam jít, a už vůbec neměl důvod, aby opustil jediné místo, kde se cítil v bezpečí. A počítače? Proč by si je bral s sebou? Zapnul je vůbec od té doby, co se to stalo?

Něco tady nehraje.

Cítila to, hned jak vešla do pracovny poprvé.

Něco chybí.

Nemohla ale ani za nic přijít na to, co. Dlouho stála na místě a přemýšlela, jestli to je jen přirozený důsledek toho, že v bytě poslední rok nebyla, nebo jestli její podvědomí objevilo něco, o čem ona sama ještě nemá ponětí.

Zavřela oči a pokusila se představit si pokoj tak, jak vypadal předtím. Přeplněné, ale pedanticky uspořádané police. Šanony, papíry, pera, která miloval – byl to jediný člověk, kterého znala, jenž byl schopen strávit hodiny mezi regály s pery v jednom papírnickví za druhým – pečlivě srovnané do řad. A teď to všechno bylo pryč. Všechno. Co ještě? Co tam ještě mělo být, jenže ona už si to nevybavovala?

Přešla k pracovnímu stolu. Podívala se ven. Otočila se. Pozorovala místnost z opačné strany.

A pak se zarazila.

No jistě.

Nejde o to, co chybí.

Jde o to, co by mělo chybět.

— — —

Toaletní potřeby ve skřínce překvapily Williama tak, jak by to od toaletních potřeb nikdy nečekal.

Ne že by samy o sobě byly něčím pozoruhodné. Spíš proto, že byly jeho.

Necesér v podobě černého nylonového pouzdra si vždy bral s sebou na cesty, tedy dřív, když ještě cestoval. Všechno, co v něm teď bylo, někdo vzal z jeho vlastní koupelny, od žiletek, přes zubní kartáček po vodu po holení.

Kromě toho na tenkém ramínku viselo přes jeho košili i jeho sako, a pod nimi jeho vlastní džíny. Na podlaže jeho hnědé boty – sám by si právě tyhle nevybral, ale byly jeho – a vedle ležely srolované ponožky a pečlivě složené spodní prádlo.

Byli u něj v bytě.

Místo toho, aby mu dali standardní výbavu s hygienickými potřebami a oblečení pořídili po cestě v nějakém obchodním domě, což by mu muselo stačit, vloupli se do jeho bytu a přinesli jeho vlastní věci.

To o něčem vypovídá.

Zaprvé to znamená, že ať už ho vezou kamkoli, bude tam dlouho.

Taky to ale znamená, že chtějí, aby se cítil dobře. Je pro ně důležitý. Nehledě na to, proč ho unesli, chtějí, aby si připadal jako doma, jako jejich host.

S tím dokáže žít, pomyslel si.

Na druhou stranu, nemá moc na výběr.

Podíval se na hubenou, bezhlavou verzi svého trupu, která visela na ramínku. Pak si stáhl nemocniční košili, oblékl se do svých normálních šatů a vyšel nabo-so chodbičkou k zádi letadla.

Koupelna působila svěže a navzdory tomu, že se nacházela na palubě letadla, byla nečekaně prostorná. I tak byla ovšem na koupelnu neskutečně malá a člověka to stálo hodně úsilí, aby mohl vykonat veškeré procedury související s ranní hygienou.

William Sandberg si dal na čas. Oholil se, umyl si celý trup, dokonce sklonil hlavu nad bílým umyvadlem, které se sice tvářilo jako mramorové, ale do mramoru mělo daleko, a dvakrát si umyl vlasy šamponem, hlavně aby cítil, jak mu po hlavě stékají pramínky studené vody.

Bylo to příjemné. To ho docela překvapilo.

Chvíli si ten pocit vychutnával s vědomím toho, že at už ho čeká cokoli, chce být plně přítomný a probraný.

Najednou, jak tam stál, mu zalehly obě uši.

Klesání?

Ucpal si nosní dírky palcem a ukazováčkem a vyrovnal tlak. Teď to bylo slyšet i na vrčení motorů a snížení tóniny mohlo znamenat jediné. Za chvíli si uvědomil, že už téměř neslyší a že musí znovu vyrovnat tlak.

Vyčkával. Třeba jenom změnili kurz nebo jim přidělili jinou výšku, a v tom případě by se let zase srovnal, uši by přivykly novému tlaku a všechno by se vrátilo do stejného, monotónního vrčícího ticha jako předtím.

Ale letadlo klesalo dál. Naklonilo se, vyrovnalo směr. Na chvíli ustálilo výšku, a pak znovu kleslo. V nadbřišku cítil jemný tlak pokaždé, když si pokles zahrál s gravitací, a jemu se tím trochu nadlehčilo tělo. Nebylo pochyb. Připravovali se na přistání.

Ale kde?

Když se v letadle probudil, poloha slunce napovídala, že letí na východ. Možná na jihovýchod, záleželo na tom, kolik je vlastně hodin a kde přesně se slunce nachází. Na druhou stranu se z toho ale moc odvodit nedalo. Neměl žádnou jistotu, že po celou dobu letu drželi stejný kurz.

A uhodnout, jak letěli daleko, nebylo o nic snazší. Když se probрал v nemocnici, slunce stálo docela vysoko, možná bylo jedenáct hodin dopoledne, možná dvánáct. Potom ho uspali a odvezli na letiště. V Brommě? Na Arlandě? Žádná jiná letiště už v provozu nebyla, ale kde by mohli naložit na palubu muže v bezvědomí, aniž by to u pozemního personálu vzbudilo pozornost? A pokud letadlo už bylo přistavené a čekalo jen na něj a všechny papíry byly vyřízené, mohli být ve vzduchu nejdřív hodinu na to.

Byl to hodně hrubý odhad, ale lepší než nic. Slunce bylo ještě na obloze. Nemohli tedy být ve vzduchu víc než dvě nebo tři hodiny. Míň, pokud letěli na východ, vstříc večeru, a víc, pokud letěli na západ, jenže celý výpočet měl tak široké rozpětí, že by se dalo vyasfaltovat a otevřít pro silniční dopravu, a tak si řekl, že to celkem vzato hraje zanedbatelnou roli.

Místo toho se soustředil na možnosti. Viděl dvě. Buď se nacházejí někde nad jižní Evropou. Nebo nad Ruskem. Nebo možná někde mezi.

Zastavil se u druhé možnosti.

Rusko?

Tehdy by to byla jasná volba. Ale dnes?

Nedávalo to smysl.

Zároveň si ale připomněl, že to, co se mu právě děje, taky nedává smysl. Proč on? Proč teď? Pro koho by měl takovou cenu? Hodil to za hlavu. Zavřel zip toaletní taštičky. Časem odpovědi dostane.

Poslední pohled do zrcadla.

Na někoho, kdo by měl být mrtvý, vypadal poměrně svěže.

Pak odemkl dveře.

Muži v oblecích už na něj čekali.

Stáli v chodbičce hned vedle dveří a za oknem podél trupu letadla se míhaly cáry kouřově zbarvených mraků. Po vnější straně plexiskla klouzaly dozadu kapičky zkondenzované vody.

„Počítám, že si mám jít sednout a připoutat se?“ pronesl William. Zdvořile se usmál, ale ani v nejmenším nedoufal, že ten malý výbor tam stojí jen tak. A vazoun se skutečně pootočil, aby udělal místo svým dvěma kolegům.

„Omlouvám se,“ řekl. „Bylo by pro nás všechny snazší, kdybysme nemuseli.“

William pochopil.

A dnes už podruhé viděl muže ostříhaného na ježka, jak k němu vykročil s charakteristickým plnicím perem v ruce. O vteřinu později se jeho tělem prohnal syntetický rej, všechno pozhasínal a povypínal, a zvuky z luxusního letadla kolem Williama Sandberga nechal zmizet v černém tunelu.

— — —

Christina Sandbergová se vyjádřila stručně. Mobilním telefonem přejela celou pracovnu, do detailu zdokumentovala každý kout, a teď ukazovala fotky policistům, vnutila jim svou vizitku a bez sebemenšího náznaku pochyb v hlase objasnila, co to znamená. A než se kdokoli z nich zmohl na slovo protestu nebo nějakou otázku, podala trestní oznámení a spěšně z bytu odešla.

Williamu Sandberga někdo unesl, a vzhledem k tomu, co dřív dělal, je víc než pravděpodobné, že mu jde o život.

Když se o minutu později z kamenného schodiště vytratily ozvěny jejích podpatků, klapajících vstupní halou a masivními dveřmi ven na ulici, bylo to úplně naposled, co opustila byt v ulici Kaptensgatan.

5.

Janine Charlotta Haynesová se tiskla ke kamenné zdi a srdce jí bušilo tak divoce, až se bála, že to uslyší i oni.

Zavřela oči. Soustředila se, aby dýchala tak potichu, jak jen mohla, aby nohama nezadrhla o zem, aby tlustá obálka, kterou měla za pasem kalhot, nezavadila o oblečení a nezpůsobila zbytečný šramot.

Ty dva muže už neslyšela. Ale věděla, že jsou jen nějaký metr od ní.

Možná byli tři, nebyla si jistá. Jakmile uslyšela jejich hlasy ozývající se točitým schodištěm, zprudka se zastavila, ohlédla se po nějaké únikové cestě a vrhla se do chodbičky, která vedla neznámo kam. Nebyla osvětlená a ona se pevně tiskla ke zdi a slyšela, jak vešli do stejného patra, kde byla, a zastavili se přímo u ní, na druhé straně úzkého zděného otvoru ve tvaru oblouku.

Stáli tam stejně tiše a nehybně jako ona. Určitě mě neslyšeli, projelo jí hlavou. Těžko by jim vysvětlovala, co tam dělá. Obzvlášť takhle v noci.

Předtím běžela.

A teď za to platí.

Běžela tak rychle, jak jen mohla, naboso, aby se její kroky v tvrdých kamenných chodbách ozývaly co nejméně, k smrti vyděšená, ale vědoma si toho, že to může být její jediná šance. Její tělo teď volalo po pří-

sunu kyslíku, zatímco ona se ze všech sil snažila tomu zabránit.

Nesměli ji slyšet.

Stála naprosto nehybně.

Poslouchala, jak jí buší srdce.

A pak, uprostřed ticha, jeden z nich promluvil.

Jeho hlas zněl tak blízko, až se zdálo, že mluví s ní, a ona se skoro nadýchlá. Na poslední chvíli se však zarazila a přitiskla se ještě těsněji ke zdi. Ovládla se, usilovně naslouchala tomu, co říkají, a snažila se tomu porozumět.

Zachytila jednotlivá slova. Bezpečnost?

Do háje. Její francouzština nestojí za nic. Učila se ji dva semestry na střední a byla skoro hrdá na to, jak na ni kašlala. Ale její učitelka jí to říkala: Jednoho dne toho budeš litovat. A Janine si teď v kamenné chodbě s hrůzou uvědomila, že měla pravdu.

No ano. Už zase. *Securité*. Týká se to jí?

Znovu zavřela oči, zvažovala situaci. Přinejhorším se mohlo stát, že začali pohřešovat plastový čip, který měla v kapse. Představoval pro ni jediný způsob, jak se odsud dostat, a jako by to k něčemu bylo, sevřela ho ještě pevněji.

Nesmějí ji najít.

Nikdo zvenku nevěděl, kde je. Kdyby se rozhodli ji zabít, nikdo by jim v tom nezabránil, nikdo by se o tom nedozvěděl. Stejně už po ní asi nikdo nepátrá.

Zahnala tu myšlenku.

On nikdy nepřestane.

Nebo ano?

Přesvědčovala sama sebe, že ne. Měla za sebou překotný půlrok, nevěděla, na čí straně pracuje a proč, ani jestli to, co dělá, je morálně správné nebo úplně na nic nebo něco mezi tím.

Věděla jen, že to musí někomu říct.

A že on je její jediná šance.

A že ji teď za žádných okolností nesmějí slyšet.

Muži spolu mluvili celou věčnost, která trvala přesně čtyři minuty, když vtom jeden z nich zasyčel, aby byli zticha.

Nastalé ticho jí projelo tělem, ústy zmítala hrůza s pachutí kovu. Slyšeli ji? Povolila napětí a dýchala moc rychle? Věděli, že tam stojí?

Zadržela dech. Počítala.

Jedna. Dva. Tři.

Pálilo ji na plicích, ale nesmí.

Čtyři. Pět.

A pak: zvuk.

Odněkud se blížil vrtulník.

Byl to jen slabý, tlumený zvuk, ale dal jí šanci se nadechnout. Zároveň s tím jeden z mužů začal mluvit. Potichu, v krátkých, souhlasných větách.

Někdo mu volal na vysílačku, kterou měl v uchu, a mluvil na něj.

Okay. D'accord. Bien.

A pak bylo po všem. Muži se pohnuli. Cílevědomé tempo podrážek, dál a dál chodbou, až ozvěna ustala.

Byli pryč. A neprošli kolem klenutého otvoru ve zdi, kde stála.

Dobře, řekla si. Tak teď.

Odstrčila se od stěny za sebou, vystřelila do chodby jako obracející se plavec, její bosé nohy běžely rychle, jak jen mohly. Tupá bolest v patách pokaždé, když narazily na nemilosrdnou kamennou dlažbu, ale konečně zase byla v pohybu, a jestli to má zvládnout, musí být rychlá. Zatnula zuby, aby potlačila signály těla, běžela dál stejným směrem, jako předtím, než na schodech zaslechla ty muže.

Minula schodiště. Dala se chodbou doprava. Další schodiště. Další chodba, jiné schody. Jedny těžké

dřevěné dveře střídaly další, ale ona pokaždé vyndala z kapsy plastový čip, přiložila ho ke krabičce vedle kliky a slyšela, jak se s tichým bzučením odemyká zámek a ona může pokračovat. Pokaždé se zaposlouchala do ticha, ujistila se, že je sama, a pak teprve běžela dál.

Níž a ještě níž, o dvě patra. Větší vlhko. Pravděpodobně je pod zemí. Žádná okna nebo průzory, nic, co by naznačovalo, že tam venku je vůbec nějaký svět. Pocit, že se nachází ve vězení, tady dole ještě zesílil.

Byla tu teprve potřetí. Ale dala si tu práci a naučila se celou cestu co nejlíp zpaměti, takže před sebou viděla každou překážku ještě předtím, než se objevila. Každý roh, každé dveře, každý schod. Proplétala se chodbami, slabý zvuk dopadu měkké kůže na tvrdou dlažbu s každým jejím krokem. Nezpomalila, dokud nebyla na místě.

Místnost na druhé straně odemčených dveří vypadala jako vrátnice. Nebo spíš jako by tam kdysi byla. Zdi byly pokryté dřevěnými přihrádkami na dopisy, před prosklenou stěnou stál pracovní stůl, podél jedné zdi ležely na hromadě krabice.

Od doby, kdy tu byla naposledy, se tu odehrály jen drobné změny. Stohy papírů byly pryč, přibyly jiné, hrnky se zaschlým kafem nahradily nové. Místnost byla v provozu. Neodvážila se v to doufat, ale bylo to tak.

Vešla dovnitř. Zpod pasu kalhot vytáhla tlustou obálku. Zastrčila ji mezi ostatní podobné obálky, které ležely na stole. A pak se tak nehlučně, jako se tam dostala, otočila a spěchala pryč, stejnou cestou, jakou přišla.

Byla to sázka do loterie. Obálka byla adresována osobě, která neexistuje. Pro kohokoli zvenčí vypadá její obsah jako milostný dopis.

Až na jednu osobu, pro tu ne.

Nezbývalo jí než doufat, že se mu dopis dostane do rukou.

Trvalo jí víc než půl roku, než našla způsob, jak zprávu poslat, a zatímco se neslyšně pohybovala chodbami, ruce měla zaťaté v pěsti a doufala, že se jí to konečně podařilo.

A že ještě není pozdě.

6.

Ve chvíli, kdy William roztáhl těžké závěsy, došlo mu, že jeho odhad nebyl správný.

Pokoj, ve kterém se probudil, byl zařízen v klasickém stylu, ponurý a neskutečně starý. Podlahu tvořily velké kameny, ochozené v průběhu mnoha staletí nohama kráčejícíma tam a zpět. Některé kameny byly díky svému zasazení nebo výkyvům teplot popraskané, stejně jako stěny s ručně malovanými tapetami, které vlivem času a vlhkosti lehce zahnědly, a přesto byly co do bohatosti detailů velmi působivé. Od podlahy je dělilo metr vysoké dřevěné obložení. U stropu byly stěny zakončeny masivními lištami, natřenými stejným, tmavě šedivým tónem jako ostatní dřevěné detaily v pokoji.

Kdyby tak bolestně dobře nevěděl, co mu uplynulých dvacet čtyři hodin přineslo, mohl by si myslet, že se ocitl na docela slušném víkendovém zámeckém pobytu.

Probudil se v těžké dřevěné posteli, nad jejímž čelem visela na zdi tapisérie a v umělecky vyřezaných nebesech nad ním byla nařasená ozdobná látka. Před sebou měl snídaňový podnos na rozkládacím podstavci se zkříženými pochromovanými nožkami, z naprosto jiného historického období, ale s nabídkou, proti které se nedalo nic namítat: sýry, marmelády, pečivo, to vše obložené ovocem, jehož název ani neznal, ale které

přesto očividně existuje. Ze všech lekcí a cvičení, kterými musel ve své profesi projít a které ho měly připravit na únos nějakou cizí mocností a na život v zajetí, ho vůbec nikdo neupozornil na riziko, že bude muset jíst luxusní snídaně v zámeckém prostředí.

Vstal z postele, prošel kolem jídla, aniž se ho dotkl, přestože žaludek dával najevo, že je nejvyšší čas, a pokračoval přímo k tlustým závěsům a záblesku ranního slunce, které prosvítalo podél jejich okrajů.

Když je pořádně roztáhl, zarazil se. Tíše stál a koukal ven. Částečně z čirého překvapení. Byl si tak jistý, že se nachází v Rusku, že potřeboval několik vteřin na to, než se ujistil, co vidí. Ale taky proto, že výhledu z vysokých špaletových oken členěných mnoha příčkami prostě nešlo odolat.

Přímo pod jeho pokojem – přesněji řečeno o několik pater níž – ústila strmá travnatá stráň do ostrých skalních útesů, místy vyplněných vinoucími se kamennými hradbami, které byly posledním zátarasem před pádem do bledě modrého horského jezera. Všude kolem, a taky na druhé straně jezera, se do sebe zaplétaly další travnaté stráně a skaliska a vytvářely obrovský kotel klidu a ticha a dojem puzzle s deseti tisíci kousky na stole v obývacím.

Letěli víc na jih než na východ. Tak to tedy bylo. Pohoří před ním byly Alpy a on se nacházel někde mezi Francií na západě a Rakouskem nebo Slovinskem na východě, a ať už to bylo kdekoli, nemohl zaboha pochopit proč.

„Mister Sandberg.“

Hlas zněl jasně a zřetelně, ve vydlážděném pokoji se ozýval ostrým falzetem a přiměl ho hbitě se otočit. Pár kroků od dveří stál muž, který právě vyslovil jeho jméno, spíš jako konstatování než jako otázku. William ho vůbec neslyšel vcházet.

„Omlouvám se, že jsme vás nechali spát v košili. Ale když při celní kontrole provážíte člověka v pyžamu, je kolem toho příliš otázek.“

Byl ve Williamově věku, měl šedé, pečlivě upravené vlasy a v jeho pohledu se zračil mírný klid, kontrastující s naškrobenou, světle modrou uniformní košilí. Mluvil britskou angličtinou, a přestože si William ani zdaleka nebyl jistý, rozpoznal v samohláskách pozůstatky dělnického dialektu.

William vstřícně kývl hlavou. To je v pořádku.

„A o jaké celnici je řeč?“

Muž se místo odpovědi usmál. Přátelsky a upřímně, ale odpovědi se vyhnul. Místo toho řekl:

„Zbytek vašeho šatníku je tamhle.“

„A má to smysl? Nemám si nechat tohle oblečení, dokud se podle vás pořádně nevyspím?“

Muž se znovu usmál. Nijak výhrůžně, aby demonstroval svou moc, spíš skoro omluvně.

„Už jsme na místě,“ pronesl.

„Nerad bych omílal to samé, ale...,“ řekl William a pozvedl obočí na znamení toho, že otázka už zazněla, ale odpověď nepřišla.

Muž přikývl, jako že rozumí. Slyšel, ale nehodlal s tím nic dělat.

„Navrhuju, abyste se trochu najedl. Spal jste osmáct hodin, a pokud jsem to správně pochopil, nejedl jste už nějakou dobu předtím.“

„Namažu si pečivo,“ řekl William bez hnutí. Držením těla vysílal druhou část souvětí: Až odejdete.

„Výborně,“ zareagoval muž na obě části sdělení. „Vrátím se pro vás za půl hodiny. Pak se dozvíte víc.“

Otočil se, udělal pár kroků ke dveřím a otevřel. Nebyl zamčeno, všiml si William. Ani tady, stejně jako v letadle, neplatila žádná viditelná bezpečnostní opatření. Někdo se hodně namáhal, aby se William cítil dobře,

a on neustále musel uvažovat nad tím, proč. A kdo. A k čemu si myslí, že by jim mohl být dobrý.

„Promiňte,“ řekl nahlas.

Muž se otočil. Prosím?

„Jak jste řekl. William Sandberg.“

Nechal svou pravici viset ve vzduchu mezi nimi, čekal na potřesení rukou a jméno. Muž opětoval jeho pohled. A pak vzal Williamovu ruku, spíš ji stiskl, než že by jí potřásl, a podíval se mu do očí bez nejmenšího náznaku, že by si chtěl nechat své jméno pro sebe.

„No jistě,“ řekl. „Promiňte.“

A potom:

„Connors. Generál Connors.“

— — —

Generál Connors měl křestní jméno, ale v jeho životě bylo hodně věcí, které mu nedělaly dobře, a křestní jméno bylo jednou z nich.

Vyrostl v malém městě na britském západním pobřeží, v dělnickém prostředí, kde nezaměstnanost a kriminalita byly na denním pořádku a nikdo je nezpochybňoval, naopak se staly přirozenou součástí všedního života. Morální se prolínalo s nemorálním a jen s obtížemi se od sebe daly odlišit, a když byl nájem zaplacený a na stole bylo jídlo, nikdo se radši nedivil, odkud se vzalo.

Pro Connorse to bylo nejhorší myslitelné dospívání, jakého se mu mohlo dostat. Brzo pochopil dvě věci: zaprvé, že tou nejdůležitější vlastností tady byla schopnost navazovat užitečné kontakty, a zadruhé, že právě tuhle schopnost naprosto postrádá.

Connors byl pořád o krok pozadu. Nenáviděl, jak se struktury kolem něj proměňovaly, jak ten, kdo byl jeden týden v sousedství králem, byl týden nato vysmí-

vanou nickou, a jak se přátelé a spojenci dokázali od člověka odvrátit a postavit se na stranu protivníka rychleji, než člověku vůbec došlo, že nějaká protistrana existuje. Dávno předtím, než začal chodit do školy, se stahoval do ústraní, dělal všechno pro to, aby se vyhnul kamarádům a gangům a tlaku skupiny. Na dlouhou dobu byl vyloučen z kolektivu a začalo se o něm říkat, že je homosexuál, což byl mnohem větší prohřešek než různá větší či menší vloupání a krádeže, kterým se věnovali jeho vrstevníci.

Ale ještě horším prohřeškem bylo, že měl rád školu. Chápal matematiku, dokonce i když začala být abstraktní a divná, a brzo měl o dost lepší znalosti než jeho učitelé, což ovšem podle něj nebyl takový výkon. Měl rád pravidla a logické vzorce, jak se něco dalo odvodit z něčeho jiného. A začal je mít ještě raději, když ho spolužáci na školním dvoře bezdůvodně týrali.

Když se v šestnácti letech poprvé dostal do kontaktu s armádou, uvědomil si, že mu může poskytnout přesně ten řád, po kterém touží. Nejenže všichni měli svoji jasně určenou hodnost, ale dokonce ji měli vyznačenou na oblečení, na tolika různých místech, jak jen bylo fyzicky možné, aniž by to působilo jako parodie. Všechny změny se daly předvídat a byly téměř výhradně k lepšímu: nehrozilo nebezpečí, že člověk ráno vstane a oklikou se k němu donese, že novým velitelem pluku se stal major ten a ten, a že jeho kamarádi strávili celou noc tím, že málem vytřískali duši z předchozího velitele kvůli něčemu, co provedl jeho brácha.

Connors tu našel domov.

Poprvé ve svém životě se ráno probouzel s pocitem, že se cítí dobře.

Armáda mu poskytla ideální zázemí k rozvoji toho, co mu šlo nejlíp. Stal se mistrem v aplikování a naplňování všemožných pravidel a schémat, brzo si je osvojil,

rozvinul je, zpřesnil a vytvořil nová. V necelých třiceti letech už Connors nebyl jen dělnickým synkem bez křestního jména, ale jedním z nejdůležitějších strategií britské armády – expert na vymýšlení chaotických situací a na vytváření pravidel k jejich potlačení. Dohlížel na nácviky krizových scénářů, psal manuály a stal se člověkem, kterého se všichni – od úřadů po vojenské organizace, podnikatele a kdovíkoho ještě – chtěli držet za ruku, když se blížila bouřka.

Connors se jednoduše řečeno naučil vytvářet řád z chaosu. Když šlo všechno do háje, volalo se Connorsovi.

Alespoň tenkrát.

Teď měl před sebou scénář, který by nemohl nikdo předem vymyslet.

Poprvé po dlouhé době byl zase dítě.

A v hloubi duše byl k smrti vyděšený.

Přiložil modrý plastový čip ke krabičce na stěně a čekal, až se dveře se syčením odsunou ke straně.

Prošel širokou chodbou z kovu a betonu k hale s nízkým, odzvučeným stropem a strohými křesílky v uniformní modré barvě. Došel k dvojitým dveřím zasazeným do jedné z kratších stěn. Znovu plastový čip ke krabičce. Další zasyčení.

Za dveřmi byl pokoj ve tvaru kruhu. Uprostřed stál jednací stůl, rovněž dokonale kulatý, všude kolem prázdné židle, lahve s vodou čekající na schůze, které se skoro vůbec nekonaly a které už dávno nezaplňily celou místnost.

Na jediné rovné stěně v místnosti visely bok po boku obrovské LED obrazovky. Člověka, který sem přišel ze staré části, jako obvykle oslepily, a Connors se s přimhouřenýma očima díval na všechna ta čísla, která se před ním míhala, procházela zpracováním a mizela.

Před obrazovkami stál muž v tmavé uniformě a ani nevzhlédl. Neotočil se, ani když Connors vešel a přicházel k němu po koberci, jen stál na místě a pozoroval načítající se čísla. Connors došel až k němu.

„Víme, jak se dostal do Berlína,“ řekl Connors.

Franquin vzhlédl. Když se na Connorse podíval, bylo jasné, že už několik dní nespál. Pokračujte, říkal pohledem.

„U benzinové pumpy ukradl nákladák. Ten se našel s prázdnou nádrží před Innsbruckem, byl zajištěn a zneškodněn. Potom podle výpovědi svědků nasedl do červené Toyoty RAV4.“

„A ta je kde?“

Ticho mluvilo za vše. To nevěděli.

„Už to začíná,“ pronesl Connors. „Nebo ne?“

Franquin neodpověděl. Když nakonec promluvil, pochybnosti byly pryč, neklid zamaskovala cílevědomost. Existuje jen jedna cesta, a to vpřed.

„Je tady?“ řekl.

„Je ve svém pokoji.“

„Jak mu je?“

„Přežije.“

Franquin přikývl. Dobře, znamenalo to. Jestli vůbec existuje možnost záchrany, on je jediný, kdo jim ji může najít. A už teď jdou skoro s křížkem po funuse. Už zase.

„Co mu řekneme?“ zeptal se nakonec Connors.

Pauza. A pak:

„Úplně to samé, co jsme řekli jí.“

Nato se Franquin znovu otočil zády ke Connorsovi. A tím schůzka skončila.

7.

Než se generál Connors vrátil, zůstal William ve svém pokoji celých čtyřicet minut o samotě. Měl tak dost času se najíst, vykonat ranní hygienu a obléct si tvídové sako a kalhoty. Kravatu ne. Oblékl se s plným vědomím situace: netušil, co ho čeká, a chtěl vypadat seriózně, aby působil jako rovnocenný partner, který se umí ovládat. Nechtěl ale, aby to vypadalo, že se snaží udělat dojem. Tak jako tak byl v podřadné pozici, což nehodlal ještě zdůraznit tím, že by se oblékl jako školák. A navíc, jak může ksakru vědět, jestli ho hned zase neuspí.

Začali hovořit, hned jak vyšli z Williamova pokoje.

„Vím, že máte otázky,“ řekl Connors. „Ptejte se a já se vám vynasnažím odpovědět.“

Nebyla to úplně nečekaná nabídka. Nebyl důvod nechat Williama, aby se soustředil na cestu, dát mu příležitost zapamatovat si, které chodby ústí ke kterému schodišti. Rozhovor fungoval jako dokonalý manévr k odvedení pozornosti. Connors stejně odpoví jenom na to, na co bude chtít, ale použije co největší počet slov, aby to protáhl, což William věděl, a Connors věděl, že to William ví.

„Můžete začít tím, že mi povíte, kde jsme,“ řekl William.

„Řekněme, že v Lichtenštejnsku,“ pronesl Connors.

„Řekněme?“

„Nemůžu vám dát přesnou adresu. Ale stejně si sem asi hned zkraje nebudete objednávat pizzu.“

Krátce se usmál. Byl to ale omluvný úsměv, jako by Williama vybízel, aby se vyptával dál. A William to hrál s ním. Vrátil mu zdvořilý pohled. Zároveň ale ze všech sil napínal zrak, aby si zapamatoval klikatící se chodby, kterými ho Connors vedl.

„Můžete mi říct, kdo mě unesl?“

„To se dozvíte.“

„A proč?“

„To se taky dozvíte.“

„Můžete mi říct, jestli vůbec existuje otázka, na kterou mi odpovíte?“

Connors se znovu usmál. Teď to nehrál, jako by mu absurdita jejich rozhovoru byla stejně zřejmá jako Williamovi, skoro jako by se cítil nepříjemně, že mu nemůže říct nic smysluplného.

William to viděl a kývl na znamení, že to chápe. No dobře. Tím bylo vyptávání u konce a oni pokračovali dál mlčky.

Nebylo pochyb, že zámek, ve kterém se nacházejí, je obrovský. Procházeli chodbami, po úzkých schodištích, do dalších chodeb. Celou dobu to vzbuzovalo dojem, že jdou vedlejšími chodbami pro personál, jako by ten pravý zámek byl někde za zdmi a Connors ho schválně vedl jinudy.

Všude, kudy prošli, tvořily podlahu velké kamenné bloky, ošoupané podrážkami bot, které tudy procházely po staletí. Stěny byly tmavé, někdy s tapetami nebo látkami, které vybledly světlem a ztmavly vlhkostí, až z nich na stěnách zbyla skoro jen jednobarevná šedá tkanina. Bylo to působivé, krásné, nepříjemné a strašidelné zároveň.

„Jo,“ řekl William. „Mám ještě jednu otázku.“

Connors se otočil. Byli právě v půli kamenného schodiště, Connors šel první a William hned za ním, oba s ohnutou hlavou, aby se neodřeli o strop.

„Myslíte, že bych se měl bát?“

Connorse otázka překvapila. Setkal se s Williamovým pohledem, nebyl si jistý, jestli to myslí vážně, nebo to jen hraje. Na okamžik stál v šeru a už už něco řekl. Pak si to ale rozmyslel. Otočil se. Pokračovali po schodišti dolů do dalšího patra a rozhovor zůstal viset ve vzduchu.

Vešli do haly. Nebyla tak velká co do plochy, ale nesku-
tečně vysoká. Z okének nahoře u stropu se sem prodíra-
lo sluneční světlo a William musel na chvíli přimhouřit
oči, než světlu přivykl. Z druhé strany do ní ústilo větší
schodiště, o dost reprezentativnější než to, po kterém
přišli, a do vnitřní stěny byly vsazeny vysoké, těžké
dvojitě dveře z masivního, tmavého dřeva.

Connors došel až k nim a zastavil se.

Dlouhý pohled na Williama, jako by se nemohl roz-
hodnout, co odpoví.

„Ne mě,“ odpověděl konečně. „Ne nás.“

„A čeho tedy?“

Williamovi na chvíli připadalo, jako by ho Connors
litoval. Nebo mu bylo líto, v jaké jsou situaci. Jako kdy-
by vlastně vůbec nechtěl dělat, co dělá, jako by ho něco
nutilo unášet lidi z nemocnice a v bezvědomí je převá-
žet do jiného koutu Evropy.

Pohled se vytratil a Connors nechal otázku bez od-
povědi.

„To, co se dnes dozvíte, je přísně tajné,“ řekl teď už
věcně a formálně. „Určité věci vám nemůžeme říct vů-
bec. A o dalších vám řekneme jen něco.“

„Jsem ‚řekněme‘ v Lichtenštejnsku a vzali jste mi mo-
bil. S kým bych asi tak podle vás mohl mluvit?“

„Určitá část toho, co víme, se nesmí dostat ven. Za žádných okolností. Nikdy.“

„Znamená to, že mě jednou necháte jít domů?“

Connors váhal. A když odpověděl, v hlase byla zase upřímnost.

„Z celého srdce doufám, že se jednoho dne vůbec někdo z nás bude moct vrátit domů.“

— — —

Mladý stážista naproti Christině byl sice neohrabaný a měl problém se vymáčknout, ale právě teď byl jediný, koho mohla využít. Nezbyvalo než doufat, že svůj úkol zvládne.

V jednu chvíli se jí vyhýbal pohledem, skoro jako kdyby do ní byl zamilovaný, ačkoli byl nejmíň o dvacet let mladší, a v další se pokoušel přispět k hovoru tím, že ze sebe v náhodném pořadí chrlil různé větné členy. Nevěděla, co z toho jí kazí náladu víc.

Ovládala se, aby všechno co nejtrpělivěji pro jistotu znovu shrnula. Má kontaktovat nemocnici, sousedy z Williamova domu a nakonec firmu Stockholms Stadsbud, aby se potvrdilo, co už Christina věděla – že na Williamově adrese nic nevyzvedávali a že to dobrovolné stěhování bylo nahané.

Leo Björk podruhé všemu naslouchal a dělal si poznámky. A ani jednou nezmínil, co oba dobře věděli – že tenhle úkol nemá s redakční prací co do činění a že se jedná o něco osobního, neklid ze zmizení bývalého manžela. Dost možná, uvažovali oba v tichosti, že zmizení Williama Sandberga je vrcholem tajuplného ledovce, bezpečnostně politického skandálu nebo událostí ve stínu nové, neviditelné studené války, a to by mohlo vyústit do velkého množství tiskařské černi, což by práci, kterou teď dělali, ospravedlnilo. Bývalý vojenský kryptolog zmizel s veškerým svým materiálem

a znalostmi. To by byl určitě slušný úvod k sérii článků o něčem cizím a hrozivém, o čem nikdo neví.

Ale Leo nepotřeboval žádné odůvodnění.

Neměl sebemenší zájem něco zpochybňovat, zadaný úkol pro něj představoval stupínek nahoru a jediné, po čem toužil, bylo pustit se do toho a ukázat, jak efektivní a talentovaný vlastně je. Bude to aktivní a iniciativní práce, bude moct samostatně uvažovat, vyhledávat osoby na rozhovory, jít vlastní cestou a nacházet způsob, jak zjistit ještě víc. Navíc tak bude mít příležitost pracovat v blízkosti Christiny Sandbergové, což ho, k vlastnímu vzteku, vzrušovalo i v jiné než jen profesionální rovině.

Nakonec ještě jednou zmínila všechny výchozí body a Leo Björk zaklapl blok a zvedl se.

Christina se za ním dlouho dívala prosklenou stěnou své kanceláře. Neměla čas o něm pochybovat.

Místo toho vzala do ruky mobil a našla v něm jméno, na které si víc než rok ani nevzpomněla.

— — —

Těžké dvojité dveře se otevřely do rozlehlého sálu a William se zarazil uprostřed kroku.

Strop musel být víc než šest metrů vysoký. Podél stěn stály robustní kamenné sloupy, které se vysoko nad zemí sbíhaly do oblouků a vytvářely na klenutém stropě jakousi korunu. Z jedné strany dovnitř svítilo nízké podzemní slunce. Procházelo vysokými okny s různě velkými, barevnými tabulkami a v místnosti se měnilo na nepravidelné světelné skvrny, které jako by všechno zároveň zatemňovaly i projasňovaly. Na protější krátké straně se tenké sluneční paprsky, jimž se podařilo proniknout hloub, setkávaly s třepotavou září z krbu dost velkého na to, aby zabral celý jeden menší pokoj

ve Williamově bytě. Uprostřed sálu visel obrovský lustr a pod ním stál dlouhý stůl z masivního, tmavého dřeva, s hlubokými rýhami a dolíky v místech, kde před mnoha sty lety sedávala nemístně bohatá knížata a zvala hosty na nemístně nákladné večere.

Výjevu chyběl už jen naporcovaný pečený divočák uprostřed stolu, podávaný na ohromném podnose a obklopený cínovými poháry s vínem. Místo toho tam osamoceně ležela rozbočka. Vedl z ní šedý kabel k laptopu na krátké straně stolu, nejmíň deset metrů od dveří, kterými právě vešli Connors s Williamem. Za počítačem seděl muž v tmavé uniformě.

„Franquine?“ pronesl Connors.

Kývnutí místo odpovědi.

Muž, který se na druhé straně stolu postavil, byl o něco starší než Connors. V jeho obličejí se odrážela zkušenost s mnoha rozmary počasí, pohyboval se pomalu, téměř s utrpením, a zastavil se několik kroků před nimi. Žádné potřesení rukou. Představil se jako generál Maurice Franquin a přivítal nového hosta. William nevěděl, jestli má poděkovat, nebo říct něco pohrdavého, a tak neřekl nic.

„Mohl bych strávit hromadu času tím, že bych se vám omlouval, že jsme vás sem takhle přivlekli. Ale neudělám to.“

William neodpověděl, jen čekal, zatímco Franquin k němu přistoupil a naznačil, aby se posadil.

„Nevím, co vám už řekl Connors.“

„Dovolím si říct, že dělal, co mohl, aby neřekl vůbec nic.“

Franquin přikývl. Jako by se mu na tváři mihl jízlivý úsměv. Anebo se prostě jen divně pohnula jedna z hlubokých vrásek.

„Sdělím vám krátkou verzi.“

„Právě teď mi stačí jakákoli.“

„Přivezli jsme vás sem, protože potřebujeme využít vašich znalostí.“

„To jsem zatím pochopil.“

„Víme, že jste se ve své oblasti slušně vyznamenal. A teď právě stojíme před problémem, který sami neovládáme.“

„Kdo ‚my‘?“

„Říkejme tomu organizace.“

„Kdo v ní je?“

„To se mění. V principu asi dvacet zemí – v určitých obdobích i víc – od Evropy po USA, Jižní Ameriku, Japonsko... To ale není důležité. Jednáme v zájmu všech národů, ovšem bez jejich přičinění. Jsme financováni účelovými penězi, o nichž ví jen hrstka zasvěcených.“

William ho pozorně sledoval. Mohla by to být pravda. Vysvětlovalo by to celou tuhle budovu, zorganizování únosu, možnost převézt ho letadlem ze Švédska, aniž by kdokoli reagoval.

Zároveň mu to ale neřeklo vůbec nic.

„A jak se ta organizace jmenuje?“

Franquin zakroutil hlavou:

„Neexistujeme. Takže nepotřebujeme jméno.“

„Pod OSN?“

„V OSN jsou lidé, kteří o nás vědí. Jednotlivci, dva nebo tři. Ale jelikož oficiálně neexistujeme, nejsme ani oficiálně nikomu podřízeni.“ Udělal pauzu, dost dlouhou na to, aby William pochopil, že to, co řekl, znamená ano, a pak ještě o něco delší, aby naznačil, že to je Williamova vlastní interpretace a že on sám nic neřekl. „Dívejte se na nás jako na autonomní orgán. Pracující na obranu všech národů.“

William chvíli těkal pohledem od jednoho muže k druhému. Snažil se odhadnout, nakolik je pravděpodobné, že mu skutečně říkají pravdu. Potřeboval je

dohnat. To, co říkali, dávalo na jednu stranu smysl, ale celá situace byla zároveň tak šílená a zvláštní, že ji nedokázal vstřebat. Tohle místo. To, jak se sem dostal. Všechno.

Zavřel oči. Soustředil se.

Co může být tak hrozné a důležité a zároveň tak tajné, že se kvůli tomu vytvoří celá organizace, aby se o to postarala, ale nikomu nic neřekla?

„Na obranu před čím?“ řekl nakonec.

To byla zjevně dobrá otázka, protože Franquin kývl na Connorse. Jste na řadě.

Connors popošel o pár kroků.

„Podařilo se...“, řekl, ale hned se zarazil. Krátká pauza, aby zvolil přesná slova, která by řekla zároveň hodně a málo.

Měl to: „Podařilo se nám zachytit číselnou frekvenci.“

To bylo tvrzení, které vyvolávalo tisíce otázek. William si vybral jednu.

„Jak zachytit?“

„To není tak podstatné. Důležitější je, že se v ní nachází informace. Dobře ukrytá, zašifrovaná neskutečně komplikovaným klíčem – nebo přesněji – klíči. Plurál. Klíči, které navíc odkazují k dřívějším klíčům, které zase staví na dalších, a to tak, že je téměř nemožné to dešifrovat.“

William přikývl. Hluboko uvnitř cítil, jak se v něm proti jeho vůli probouzí zájem. Tohle je přesně jeho parketa, to byla kdysi jeho práce, přesně ten typ výzvy, který má rád. Nacházet komplikovaná pravidla, na kterých to vždycky stojí, nehledě na to, jak složitě kód vypadá. Zkoušet a měnit předpoklady a sledovat, jestli to přinese nějaký výsledek. Bylo to nepřekonatelné spojení matematiky a intuice. Jen máloco ho dokázalo tak povznést, jako když objevil schéma, když písmena na papíře během vteřiny změnila podobu a ukázala svou

pravou tvář, jako v křížovce, kde na své místo zapadlo poslední kouzelné písmeno a všechno vyřešilo.

Malá část Williama Sandberga se cítila jako dítě o Štědrém dnu.

Zbylá část se stále cítila jako pětapadesátiletý muž, kterého proti vlastní vůli unesli z nemocnice.

„Z jakého zdroje pochází?“ zeptal se. Uvědomoval si, že to je variace na otázku, kterou právě položil. Ale zároveň to bylo nanejvýš relevantní. Různé kódy mají různé formy, a pokud jim má pomoci, potřebuje to dřív nebo později stejně vědět.

„To nemůžeme říct,“ řekl Connors.

„Jsou to psané texty, rádiové vlny, data ze souboru?“

„To taky nemůžeme říct.“

„A co mi vůbec můžete říct?“

Uvědomil si, že zvýšil hlas. Okamžitě toho zalitoval. Nebyl v pozici, kdy by diktoval průběh jednání, a tak svou chybu kompenzoval sarkastickým úsměvem:

„Promiňte. Jen mi připadá, že je většinou snazší někomu pomoci, když člověk ví, s čím.“

Pořád dost nekompromisní. Dokud měl ale situaci pod kontrolou a oni ho ještě nezmačkli, mohl si jízlivé poznámky klidně dopřát. Na okamžik sice vybuchl, ale teď už se sebral a počastoval oba muže přezíravým pohledem. Jako by říkal: Nejsme už na tyhle hry staří?

Dobrá. Connors se podíval se Franquina a ten přikývl.

Vrátil se na své místo na druhé straně stolu, přitáhl si počítač a ukazováčkem stiskl jednu klávesu.

„S tímhle,“ řekl Franquin.

Vtom se udělalo takové světlo, jako by před nimi někdo nastartoval kamion.

Nad jejich hlavami vystřelily do místnosti čtyři ostré světelné sloupce, čtyři bílé paprsky, které vycházely z velkého lustru uprostřed. Jako lehounké cirkusové

akrobatky tancovaly vzduchem částečky prachu, osvětlené ve stavu beztlíže uprostřed tmy. Nakonec paprsky dopadly na všechny čtyři stěny kolem nich.

Když William vstoupil do místnosti, nevšiml si, že u stropu jsou namontované videoprojektory, uložené nad těžkou železnou konstrukcí lustru se svícemi z vosku. Teď se v reakci na Franquinův prst s praskáním rozjely, vrhly jasné světlo na vybledlé tapety, na několik zbývajících metrů pod stropem, kam nesvítilo slunce a kde až doposud panovala nesmyslná tma. Přes celý sál běžel pás promítaných informací. Bez jakýchkoli mezer mezi jednotlivými projekcemi se z jedné stěny na další vinula data.

Číslice.

Nekonečné množství číslic.

Uháněly vpřed, řádek po řádku, stoupaly vzhůru a zespoda je doplňovaly nové, a když nějaký řádek dojel až nahoru, posunul se o sloupec do strany, do vedlejší projekce, jel nahoru a znovu se posunul, až nakonec na dobro zmizel ze stěny. Paralelně s tím se dělo ještě něco. Číslice měnily barvu, vytvářely se kolem nich rámečky, byly označeny a přesunuty do zvláštního pole po straně uhánějících číslic, společně s dalšími, vybranými stejným způsobem. Červené číslice se pomalu shlukovaly do řádků, zatímco černé se obrovskou rychlostí objevovaly a pak mizely.

William věděl, na co se dívá. Někde v zámku se nacházely počítače, o dost větší a výkonnější než Franquinův hliníkový laptop, a to, co se ukazovalo na obrazovce, byl proces, jakým se počítače prokousávaly sérií číslic, o které mluvil Connors, hledaly vzorec, logiku a klíče a pokoušely se najít ukrytou zprávu, kterou někdo umístil v lese nic neříkajících čísel.

Podle množství dat se dalo usuzovat, že to je hodně velký les.

„O jak velkém kódu je vlastně řeč?“ zeptal se William.

„Tohle je jedna jeho část.“

„A odkud pochází?“

„Na to jste se už ptal.“

„A pořád by mě to hodně zajímalo.“

„Je mi líto.“

William si povzdechl. Znovu byli v absurdním začarovaném kruhu a to se mu nelíbilo.

„A když vám pomůžu rozluštit, co tam stojí? Budu si to smět přechíst, nebo se mám jít rovnou zastřelit?“

Pohled, který mu oba muži věnovali, neoceňoval ani samotný výrok, ani jeho suchý humor. Jako by říkali: jen do toho, až se unavíš, budeme pokračovat.

„Kdo je v ohrožení?“ řekl místo toho.

„To nemůžeme říct.“

„A můžete mi říct, kdo vyhrožuje?“

„To vás nemusí zajímat.“

„Tak co mi sakra můžete říct?“ odsekl stroze. „Přivezete mě sem proti mé vůli. Požadujete po mně, abych se podílel na práci, o které mi nechcete nic říct. Dejte mi jediný důvod, proč vám mám pomoci. Jenom jeden. Buďte tak hodní.“

„Protože nemáte na výběr.“

Nechtěl zvyšovat hlas. Skoro se mu to podařilo. Začal hlouběji dýchat, zatnul zuby, aby se vzpamatoval. A pak znovu promluvil, klidně a s potlačovaným hněvem v každém slově.

„Důležitý rozdíl,“ řekl. „Není práce jako práce.“

Na to nijak nereagovali.

„Můžete lidi přinutit, aby pro vás pracovali. To samozřejmě můžete. Můžete člověka zbičovat, aby od táhl nějaký náklad nebo rozdrtil kámen nebo posunul celou tuhle budovu o pár metrů vlevo – když ho budete bít dost tvrdě, udělá pro vás cokoli. Až na jednu věc. Přemýšlet. Je hodně těžké přinutit mě něco vypočítat, když se mi nechce.“

A pak, nižším hlasem, na závěr:
„Takže mi tu laskavě neříkejte, že nemám na výběr. To má člověk vždycky.“

„Povězte nám něco o svém pokusu o sebevraždu,“ řekl Franquin.

William se zarazil. Tohle naprosto nečekal. Taková drzost.

„Chcete nějaké tipy?“ řekl nakonec. Franquin neodpověděl. „Jestli vám jde o nějakou dobrou radu, musíte se asi zeptat někoho jiného. Mně se to podle všeho moc nepodařilo.“

„Povězte nám, proč,“ řekl Franquin. Nic dalšího neřekl.

„Až budu chtít chodit na terapii, zaplatím si ji. Ale děkuju.“

„Jestli chcete, můžu vám poslat fakturu.“

No dobře. Tohle nikam nevede. William z něj spustil pohled a zvedl ruce na znamení, že už v tom nehodlá pokračovat. Byla to jen šaráda, moc dobře si uvědomoval, že on tady nerozhoduje, ale přinejmenším jim dal najevo, co si myslí. S odhodlaným pohledem se otočil na Connorse. Jdeme.

„Nemohl jste žít s vědomím, že se vám nepodařilo zachránit jednoho člověka,“ řekl za ním Franquinův hlas.

Řal přímo do živého.

„Nic o mně nevíte...“

„Naopak,“ přerušil ho Franquin. „Dovolím si tvrdit, že víme víc, než vy sám.“

Vstal. Udělal několik krátkých kroků.

Z jeho pohybů byla patrná zadržovaná podrážděnost, neměl nejmenší zájem diskutovat o Sandbergově motivaci nebo averzi, potřebovali, aby co nejdřív začal pracovat, a každá minuta strávená v téhle místnosti přišla vniveč.

„V podstatě by se dalo říct, že jste vyrostl s pájkou v ruce. Ve škole jste byl zázračné dítě, matematický génius a podivín, dával jste dohromady malé elektronické věcičky dávno předtím, než se vaši kamarádi naučili číst. Ve škole jste spolužákům spravoval rádia, a než jste dostudoval gymnázium, měl jste tři vlastní patenty. Různé firmy vám nabízely, že vám proplatí celá studia na univerzitě, mohl jste se svými znalostmi vydělávat jmění. Toho jste si byl dobře vědom.“

William pokrčil rameny. No a?

„Ale vy jste si vybral vojenský sektor.“

„Dostal jsem dobře zaplaceno.“

Franquin zakroutil hlavou.

„V civilním sektoru byste dostal mnohem víc, to sám dobře víte. Ale byla zrovna studená válka. Použil jste svoje znalosti ve prospěch něčeho, čemu jste věřil. Zachraňoval jste lidi. To byla vaše práce, a právě proto jste pro ně dělal. Ať už si myslíte cokoli, že vás zajímají čísla a technika a vzorce, nejde vám nakonec o nic jiného než o zachraňování lidí.“

William odvrátil pohled. Byla to instinktivní odmítavá reakce člověka, který si uvědomuje, že ten druhý má pravdu.

William zbožňoval složité konstrukce, matematiku a řešení problémů, a práce pro armádu mu dávala příležitost zabývat se tím každý den, proto si ji zvolil. Ale Franquin měl pravdu. Nejvyšší odměnou pro něj bylo, že dělal něco smysluplného. Dokázal rozšifrovat zprávy o hrozbě vůči švédským státním zájmům i vůči jednotlivcům. Mnohokrát běžel šedými chodbami, jeho kroky se odrážely od lina na podlaze, a v rukou měl spěšně přepsané texty s plány na různé akce a atentáty. O třicet let později se to zdálo naprosto vzdálené, ale tehdy to byla každodenní rutina. A pokaždé, když se změnil plán cesty nebo se zrušil nějaký projev,

pokaždé, když se někdo nacházel jinde, než původně měl, jenom díky tomu, že William dělal svoji práci, věděl, proč se tomu věnuje.

I kdyby měl však Franquin pravdu, nehrálo to žádnou roli. Ne teď a ne tady. William neměl v úmyslu pomáhat žádné organizaci, pokud neví, o co jí jde.

„Je mi to moc líto,“ řekl tónem, ze kterého bylo poznat, že mu to vůbec líto není. „Ale nechápu, co s tím má co dělat moje dcera, rodina nebo kariéra.“

Franquin přikývl.

„Nemůžeme vás nutit, abyste pro nás pracoval. Pokud odmítáte, nemůžeme s tím nic moc dělat. *Ale.*“

Udělal pauzu a prostě pokrčil rameny.

„Vy neodmítnete. Protože pokud ano, riskujete životy...“

Zarazil se, na okamžik hledal slova. Žádná však našel.

Vteřina ticha.

Williamovi to nedalo a vzhlédl. Poprvé za celou schůzku jako by něco začalo prosvítat. Neklid postřehnutelný za pouští, která tvořila Franquinův obličej. Možná, že to jen hrál, že to byla promyšlená součást přemlouvací kampaně, ale jak ho pozoroval, nemohl se zbavit dojmu, že Franquin se sám něčeho obává.

„Čí životy?“ zeptal se William.

Bez odpovědi.

„Čí životy bych riskoval?“

Franquin si mlčky vyměnil pohled s Connorsem a obrátil se zpátky k Williamovi. Odkáslal si.

„Neskutečně velkého počtu lidí, Sandbergu.“

Nic víc už neřekl.

Znovu se posadil.

Williama zachvátila nejistota. Stiskli ta správná tlačítka, sdělili mu tak akorát, probudili v něm zájem a zvědavost, a to ho štválo.

Podvolil se.

„A co se stane s neskutečně velkým počtem lidí?“ zeptal se nakonec.

Ticho.

„Co chcete, abych udělal?“

Franquin seděl bez pohnutí dost dlouho na to, aby si William začal myslet, že asi umřel, ale pak se najednou zase natáhl k počítači. Kývl na stěny. Dívejte se.

A William se díval, zatímco projekce před jeho očima měnila podobu.

Během několika vteřin většina číslic vybledla a zapadla do pozadí, zatímco na stěnách zůstávaly jednotlivé číselné dvojice, které se spojily a odsunuly ke kraji. Projekce jako by oddalovala záběr a obsáhla tak ještě víc číslic, a ještě víc, v čím dál menší velikosti. Po celou dobu se číslice vytrácely, jako by se jimi probírala neviditelná ruka, a zároveň jich pár zůstávalo, utvářely dvojice a hromadily se v rostoucím hloučku v rohu, který se rozrostl na celou stranu a nakonec se proměnil na jedničky a nuly.

William si najednou uvědomil, že zadržuje dech.

Tušil už nějaký vzorec, ale teprve když každá číslice byla nahrazena kombinací černých a bílých čtverečků, když byly seřazeny do vzorce plných nebo prázdných pixelů, teprve pak vystoupil jasný obraz.

Celý výjev před Williamovýmá očima jako by patřil do muzea. Nebo na univerzitu, do badatelny, kamkoli, jen ne sem. Promítaný na tisíc let starou zeď na zámku v dejme tomu Lichtenštejnsku, ve společnosti vážných mužů ve vojenských uniformách, kteří se domnívají, že se jedná o důležitou zprávu, kterou se právě podařilo rozluštit.

Projekce sestávala ze stovek digitálních řádků se symboly a čarami, seřazených do úhledných, nečitelných svislých sloupečků.

„Víte, co to je?“ zeptal se Franquin.

William přikývl.

Klínové písmo.

Znal ho jen z knih. Jedno z nejstarších písem, člověk ho vidá v archeologických pořadech v televizi, vyryté do hliněných tabulek. Stěny kolem něj teď byly pokryté černobílou pixelovou verzí oněch nápisů. Znaky, které se míhaly po stěnách, jako by zobrazovaly nesmírně důležitou zprávu, jíž nikdo nerozuměl.

William dlouho stál a díval se na ty prastaré texty. Muži mu dopřáli veškerý potřebný čas.

Nakonec ze stěny spustil pohled.

„Nechápu,“ řekl.

Nikdo neodpověděl. Na jejich obranu, nepoložil jim koneckonců žádnou otázku.

„Zachytili jste to – teď?“

„Je to sebraný materiál,“ řekl Connors. „Nějakou dobu už to máme.“

„Víme, co tam je napsané?“

„My víme. Vy to vědět nemusíte.“

William věnoval Franquinovi unavený pohled, ale neměl chuť nějak to komentovat. Nechápal něco mnohem zásadnějšího.

„Obávám se, že jste se spletli. Špatně jste si vyložili, čím se zabývám.“

Místo odpovědi úsměv. Plný trpělivosti.

„Já pracuju s čísly. Nejsm žádný egyptolog.“

„Sumerolog,“ opravil ho Connors. „Je to v sumerštině.“ A pokračoval: „Dobře víme, co umíte. Na překlad tady máme jiné lidi.“

„A od čeho jsem tu teda já?“

Otázka se dala čekat, přesto na ni nikdo neodpověděl.

„Když už jste z těch číslic dostali tohle,“ dodal. „Když už jste prolomili šifrování, k čemu mě potřebujete?“

Pak si Franquin odkašlal.

Od stěny přejel neochvějným, klidným pohledem k Williamovi. Odpověděl s hlubokou vážností v hlase.

„Sandbergu, nemáme moc času.“

A pak:

„Potřebujeme pomoci se zakódováním odpovědi.“

8.

Když Christina vstoupila do vyhřáté kavárny v ulici Rörstrandsgatan a pohledem hledala Palmgrena, stál už s rukama nataženýma směrem k ní.

Spatřil ji za oknem a věděl, že vejde s dospělým, rozhodným výrazem ve tváři, jako když ji viděl naposled. Stejně jako tehdy, i teď mu bylo jasné, že v hloubi duše překypuje city.

Nechala se obejmut, ještě než si vůbec něco řekli. Rychle se ale z objetí vymanila, jinak by se rozbřečela, a to nechtěla. Při pozdravu se mu nepodívala do očí.

„Dáš si něco?“ zeptal se, hlavně aby jí dal možnost odpovědět na něco jiného. Aby se rozvířené city usadily, než začnou mluvit o vážnějších věcech.

Zavrtěla hlavou. Semišový kabát si pověsila přes opěradlo židle a posadila se naproti němu. Čekala, až začne mluvit.

„Máš samozřejmě pravdu. Ale to už asi víš.“

Přikývla. Lars-Erik Palmgren byl odnepaměti rodným přítelem a zůstal jím i po rozvodu – neutrální podpora pro obě strany, jediný z jejich společných přátel, který neměl potřebu zvolit si jednu stranu. Možná to bylo ze zvyku. Možná to bylo součástí diplomacie, kterou si osvojil během všech těch let na ústředí ministerstva obrany. Nebo byl prostě takový. To ale nebylo

tak podstatné – nehledě na to proč, oběma jim byl střízlivou oporou i dlouho poté, co se rozešli. Občas ji přepadly výčitky svědomí, že už se mu dlouho neozvala. Potřebovala ale uzavřít svůj starý život a jít dál, a tušila, že on to chápe. V mnoha ohledech byl tím nejrozumnějším člověkem, jakého znala.

„Věděl jsi, že to chce udělat?“ řekla po delší chvíli.

Zavrtěl hlavou.

„A ty taky ne,“ řekl důrazným a vážným tónem, jako by právě naznačila, že to měla vědět. „Už dřív jsi měla tušení a nikdy se nenaplnilo. Nebo jo? To, že se člověk bojí, že se něco stane, ještě neznamená, že to má předvídat, než se to skutečně stane.“

Pokrčila rameny. Ať už jí říká cokoli, není to k ničemu, a on to věděl. Jakkoli iracionální byly její pocity viny za to, že mu v tom nezabránila, nedalo se jich zbavit povídáním.

„Ať je to, jak chce,“ řekl, aby ji odvedl od myšlenek.

„Ať je to, jak chce, nikdo z vás dvou nemohl předvídat – tohleto.“

Rozhodil rukama, aby naznačil, co tím myslí: Williamovo zmizení, chybějící počítače, všechny jeho šanony, spisy a referenční literatura. Popsala mu to do telefonu a on jí dal hned za pravdu. William Sandberg nezmizel dobrovolně. Nebyl k tomu žádný důvod a on znal Williama natolik dobře, že mu bylo jasné, že by tak unáhleně nikam neodjel. William Sandberg nebyl ani v nejmenším typ člověka, který by dal na unáhlená rozhodnutí.

„Tak co myslíš?“ zeptala se.

„Přemýšlel jsem nad tím,“ řekl Palmgren. „Ale nemůžu to pochopit.“

„Rozveď to,“ požádala ho.

„S tou výhradou, že můžou existovat věci, o kterých nevím. Jsem v důchodu. Jestli se za posledních pár let událo něco převratného, nevím o tom.“

„Aniž by se o tom dozvěděl tisk?“

Usmál se.

„Při vší úctě, nevíte všechno.“

Dobrá. Taky se usmála a mávla rukou, aby pokračoval.

„Každopádně si neumím dost dobře představit, že by se bezpečnostní situace za takovou chvíli nějak radikálně změnila. Nechápu, kdo by mohl mít zájem – nebo vůbec zdroje – unést kryptologa. I kdyby ho opravdu hodně potřebovali. Nějaký národ?“ Zakroutil hlavou. „Politická situace tomu nenapovídá. Národy spolupracují. Kdyby nějaká cizí mocnost potřebovala švédského kryptologa, kontaktovala by nás a požádala o něj.“

„Nějaká organizace?“ zeptala se.

„Teroristi?“

„Například.“

Podíval se na ni. Ale pokrčil rameny.

„Co na to mám říct. Možná.“

„Ale proč by chtěli Williama? Proč ne někoho, kdo je aktivní a ještě pracuje? Někoho, kdo není sobecký blbec, který si myslí, že řešením všech problémů je lehnout si do vany a umřít?“

Podíval se na ni. Nemyslela to tak a on to věděl.

„Protože William je nejlepší.“

Tiše přikývla.

„To víme ty a já,“ řekla. „Ale kdo ještě? Kdo vidí do švédské obrany? Kdo jiný než nějaká vojenská organizace?“

Dlouhou chvíli tiše seděli. Uhýbali pohledem, když servírka sklízela z vedlejšího stolu a dlouze se na Christinu dívala, aby jí dala najevo, že je v kavárně, a ne v nějaké čekárně, a že by tam tedy neměla jen tak sedět, aniž by si něco objednala.

Když zase osaměli, naklonila se Christina dopředu.

„Jaké máš teď kontakty?“

„Co tím myslíš?“ zeptal se.

„Tam, co dělal William. Než skončil. Kdo tam je teď?“

„To nevím.“

„Ale někdo to bude vědět.“

„To nejspíš ano.“

Christina přikývla. Ruce položila před sebe na stůl. Podívala se mu do očí.

„Jestli opravdu někdo takový existuje, skupina nebo organizace nebo třeba národ nebo politická frakce nebo osamělý paranoidní venkovan, který věří různým konspiračním teoriím. Ať už je to kdokoli, tak pokud vůbec existuje někdo, kdo má zájem o Williamovy dovednosti...“

Zbytek věty nechala viset ve vzduchu. Palmgren se jí podíval do očí a přesně věděl, co tím chce říct.

„Pokud někdo takový existuje,“ řekl a přikývl, „pak by to Williamův nástupce mohl vědět.“

Víc už neřekla. Vyčkávala. Čekala, až Palmgren řekne, co má.

„Uvidíme, jestli se mi s nimi podaří spojit.“

Z pocitu vděčnosti sklopila zrak a těžce polkla. Tíše si přála, aby před sebou měla hrnek kávy, na který by se mohla dívat nebo ho držet, jen aby se zrovna teď nemusela setkat s Palmgrenovým pohledem.

Natáhl k ní ruce, objal ty její. Naklonil se dopředu, jako by si vynucoval její pohled.

„Bude to dobré,“ řekl. „Slibuju, že to bude dobré.“

Zničehonic ucítila teplo jeho rukou, a když ji začaly pálit oči, uvědomila si, že od té doby, co William zmizel, se poprvé neudržela a rozplakala se.

Nakonec vzhledla s pohledem plným vděku.

A přestože oba dobře věděli, že ani jeden z nich nemůže nic slibovat, nahlas to neřekli.

Už podruhé ten den vedli Williama nekonečnými zámeckými chodbami dlážděnými kamenem. Connors tentokrát nic neříkal. Nechal Williama přemýšlet, dopřál mu veškerý čas, který potřeboval, aby ho dohnal. Oba si dobře uvědomovali, že William má teď na práci plno jiných věcí, než aby věnoval pozornost geografii.

Šli v tichosti, až minuli pokoj, kde se ráno probudil. O kousek dál v téže úzké chodbě byly další dveře, které Connors otevřel – ani tady nebylo zamčeno, všiml si William – a uvedl ho do pokoje.

„Vaše pracovna. Jestli něco chybí, řekněte.“

William se rozhlédl. Jako pracovna to vůbec nebylo špatné. Byla umístěna na stejné straně jako jeho ložnice a výhled byl stejně ohromující. Ze čtyř velkých oken bylo vidět horské jezero, podél boční stěny stál dlouhý stůl s šanony, počítači, pracovními materiály a tužkami, papíry a kancelářskou židlí, která dokonce dělala dojem, že se na ní dá chvíli sedět.

Bylo to, jako když první den v práci vejdete do své kanceláře.

Navíc dobře vybavené a upravené.

„Poznáváte to tu?“ zeptal se Connors.

Prosím?

Byla to samozřejmě naprosto absurdní otázka. William se na něj nechápavě podíval. Connors měl ale na tváři lehký úsměv, který nemizel, a tak se William znovu rozhlédl po pokoji.

Chvíli mu trvalo, než mu došlo, že to tu opravdu poznává.

A pak další chvíli, než pochopil proč.

Stály před ním jeho vlastní počítače.

Byly rozmístěné úplně stejně jako v jeho bytě, monitory, pevné disky, jednotky s procesory vyrobené na

míru podle jeho vlastních návrhů a za přísně tajných okolností, a na polici nad monitory byly jeho vlastní knihy, šanony, zkrátka všechno, co měl v pracovně a co, velmi příhodně, bude potřebovat pro práci tady.

Až když po stole přejížděl pohledem potřetí, došlo mu, že tady jedna věc nesedí. Udělal krok blíž, k šedo-zelené krabici z tlustého ocelového plechu. Měla tvar krychle a stála úplně na kraji stolu, vedle všech ostatních krabic.

To nemohla být ona. To není možné.

Položil na ni ruku. Přejel prsty po studeném povrchu pláště. Když ji otočil, ukázaly se řady kontaktů a vypínačů, přivrtnaných a přinýtovaných k hladké ploše na zadní straně. Vypadalo to jako po domácku vyrobené zařízení z osmdesátých let.

„Kde jste ji vzali?“ řekl.

„Vyžádali jsme si ji.“

„Vyžádali?“

William se na Connorse zadíval. Tohle nebyla věc, kterou si prostě koupíte v obchodě. Nedalo se k ní vloupat, ukrást ji a vesele utéct. Na tohle člověk jen tak nenarazí, a pokud ano, tak jedině za přísných bezpečnostních opatření, s všudypřítomnými alarmy a za tlustými betonovými zdmi, které mohl překonat jenom někdo, kdo měl nekonečný počet podpisů na nekonečné hromadě papírů.

Tím si byl naprosto jistý.

Sám ji totiž sestavil.

Začal ji konstruovat na jaře roku 1992 a dva roky ji na etapy zdokonaloval. Byla to ústřední část supertajného výzkumného projektu a používala se necelých sedm let, než ji stáhli a uložili do hlubokého sklepa jako dobře ukryté tajemství. A i přesto, že jednotlivé komponenty byly naprosto zastaralé, počítač před ním byl stvořen z jediného důvodu. Byl to pravděpodobně

stále ještě jeden z nejnávyknejších nástrojů na světě, který umí rozkódotovat zašifrované informace.

Jmenoval se Sara. Podle jiné Sary, kterou kdysi znal.

„Máme svoje kontakty,“ odpověděl Connors na jeho otázku.

„Chápu,“ řekl William. „To už jsem pochopil.“

Snažil se zahnat pocity, ale na to už bylo příliš pozdě. Je to jen stroj, přesvědčoval sám sebe. Zároveň je to ale součást minulosti, kterou chtěl zapomenout, zlehčit ji, nebo jí alespoň pohrdat. A teď mu to tady zase všechno připomněli, naprosto nečekaně a o to intenzivněji.

Podíval se na Connorse a přikývl.

Bylo to na znamení, že mu děkuje.

I když si to vůbec nechtěl připustit.

Connors tam stál a ještě pár minut sledoval Williama Sandberga, jak se sklání nad přístroji a kontroluje připojení a kabely a že všechno je propojené tak, jak má. Nakonec se tam cítil zbytečný, nechtěl už rušit, a tak se otočil k odchodu.

Ve chvíli, kdy otevřel dveře, za sebou uslyšel Williamův hlas.

„Connors?“

William se narovnal. Stál vedle počítačů a ve tváři měl vážný výraz, který u něj Connors ještě neviděl. A Connors si poprvé naplno uvědomil, že naproti němu stojí muž, který se jen o den dřív pokusil o sebevraždu.

Tupý, ironický pohled byl pryč. Místo něj tam bylo něco jiného, jakási bezedná lidskost, kterou nečekal, i když měl. Na okamžik bojoval s pocity něhy, jako by chtěl jít k Williamovi, vzít ho kolem ramen a říct, že všechno bude dobré.

Jestli si ale Connors nebyl něčím jistý, tak tím, že to tak opravdu bude. Místo toho přikývl. Ptejte se.

William se nadechl. Vážil slova.

„Vidím jen jeden důvod k tomu, aby OSN zřizovala tajnou polovojenskou organizaci pod svým vedením.“

Aha? Connors zůstal stát. Nic neříkal, čekal na pokračování.

„Kdyby existovala nějaká konkrétní, plošná hrozba, která by nebyla namířená proti jediné zemi. Kdyby se schylovalo k tomu, že se něco stane nám všem, a kdyby panoval strach, že se tomu nedá uniknout. Kdyby to tak bylo. A kdyby se někdo bál následků v případě, že se to dozví veřejnost. Tak pak, možná.“

Pokud měl Connors ještě před chvílí na tváři úsměv, tak rychle zmizel. Stál bez pohnutí s pohledem upřeným zpříma do Williamových očí a ani o píď jím neuhnul.

Nic neřekl. Jasněji to vyjádřit nemohl.

Ani jeden z nich už nepromluvil.

Pak se Connors otočil a odešel z místnosti.

— — —

Když se Christina vrátila do redakce, bylo už hodně po půlnoci. V ruce měla papírový sáček s bezbarvými těstovinami ve stejně bezbarvé papírové krabičce. Ne že by měla hlad, ale věděla, že by ho mít měla. Ohřeje si je v mikrovlnce v kanceláři – pokolikáté už se tyhle těstovinové vrtulky ohřívaly, radši nechtěla vědět – a pak jich trochu sní a zbytek zůstane stát na psacím stole, dokud brzy ráno nepřijde úklidová služba a neodnese krabičku společně s odpadkovým košem. Do té doby se jí snad podaří být už doma.

Přijít do kanceláře v noci mělo v sobě zvláštní kouzlo. Tempo bylo nižší. Kdo tu byl, pracoval potichu. Neustálé zvonění telefonů, které se vždy slévá do jednoho dlouhého disharmonického koncertu, ustane a nahradí ho bzučení větráků, počítačů a zářivek. Když se někomu nechtělo jít domů a podívat se na sebe do zrcadla,

redakce byla vynikající místo. Člověk tu sice nebyl sám, ale jediná společenská hra, které se musel účastnit, bylo unaveně kývnout na kolegy, které míjel. A Christina měla pocit, že přesně tohle dnes večer potřebuje.

Aspoň to tak bývalo.

Ale na stole hned u skleněné stěny její kanceláře svítila lampička, počítač byl zapnutý a na sešitu ležela osamělá kšiltovka.

Leo je ještě v práci. Dřív než se stihla rozhlédnout a zjistit, kde je, přerušil ospalé bzučení převrhnutý hrnek s kafem a Christina se otočila ke kuchyni.

Stál tam u dlouhého ostrůvku uprostřed místnosti a plně se soustředil na to, aby co nejrychleji rozmístil obrovskou hromadu kuchyňských papírových utěrek, než se světle hnědá louže kávy s mlékem rozšíří ke krajům a steče na zem. Tíše ho sledovala a kráčela k němu. Zvažovala, jestli si může dovolit se tomu všemu zasmát nebo jestli má spíš být nervózní, že tohle je jediný pomocník, kterého má k ruce.

„Ještě jsi tady?“ zeptala se nakonec.

Leo vzhlédl. Neslyšel ji přicházet. Spokojil se s tím, že rozhodil rukama jako na důkaz, že tu ještě je.

Když je dával k tělu, zavadil jimi o tentýž hrnek s kávou, který předtím převrhl. Potichu si nadával a šel pro další papírové utěrky, odmotal jich dlouhou řadu a znovu začal se záchrannými pracemi, aby se tekoucí potůčky nedostaly přes okraj stolu.

„Dobře,“ řekla posléze. „Když už jsme tady.“

Vložila krabičku s těstovinami do mikrovlnky a zapnula ji. Opřela se o řady kuchyňských skříněk a stručně mu pověděla o svém setkání s Palmgrenem, o jejich úvahách, kdo a proč by to mohl udělat, a o jeho slibu, že se pokusí zjistit, jestli má ministerstvo nějaké tušení, o co jde.

Moc toho neměla, a když zmlkla, těstoviny se ještě otáčely v mikrovlnce. Podívala se na Lea a pohledem

mu naznačila, že teď je řada na něm. On však namísto toho jen kývl hlavou. Nadechl se, jako by chtěl něco říct, ale nenacházel slova, a tak se otočil ke kávovaru, aby si znovu naplnil hrnek.

Bylo jasné, že to z něj bude muset vytáhnout.

„A co ty? Co jsi zjistil?“

Omluvně se na ni podíval. Potichu si vše zformuloval a pak začal mluvit.

„Nic moc,“ řekl. „Mluvil jsem se Stockholms Stadsbud. Prý tam nebyli. Jako tam, víš. Na Williamově adrese. Ale sousedi jsou si jistí, že stěhováci měli na triku nápis Stadsbud.“

„V kolik hodin tam byli?“

„Nikdo nechce přiznat, jak moc svoje sousedy vlastně sleduje. Nejdřív neví, a pak se vyjadřují vyhýbavě. Ale nejspíš někdy kolem oběda.“

Christina přikývla.

„A kdy zmizel z nemocnice?“

„Naposledy ho viděli v jedenáct. Nic víc už neví.“

Krátká pauza, a pak pokračoval:

„Nahrávky z bezpečnostních kamer jsou už na policii. Ale nikdo neočekává, že se něco najde. Znáš to. Nemocnice. Ochrana osobnosti a tak. Mají jich tam jen pár, a když člověk ví, kudy má jít, může se pohybovat skoro všude, aniž by ho to, zachytily. Vůbec.“

To, co pak dodal, naprosto nečekala.

„Zkoušel jsem si to tam trochu projít a po několika pokusech už jsem věděl, kudy to vzít. Nebylo to vůbec těžký.“

„Tys tam byl?“

„Měl jsem s nimi přece mluvit.“

Přikývla. Jistěže měl. Vlastně na tom nebylo nic zvláštního, pravděpodobně by udělala totéž – telefon byl sice dobrý vynález, ale není nic lepšího, než se při hovoru dívat lidem do očí.

Šlo spíš o to, že v hloubi duše očekávala, že Leo půjde tou nejsnazší cestou. A teď jí udělalo obrovskou radost, že se mylila.

„Jen jsem nevěděla, že jsi tam jel.“

„Přece jenom už jsem byl poblíž,“ řekl. „Byl jsem na Strandvågen, Stadsbud sídlí v centru, no a nemocnici jsem prostě měl skoro po cestě domů.“

Připadalo jí to legrační. Nedalo jí to a usmála se.

„A proč jsi teda teď tady?“

Leo vzhlédl.

V jejím hlase byla vřelost, kterou nepoznával a která ho přiměla soustředit se na něco jiného, jen aby nezrudl.

„Já – jsem chtěl – ještě,“ odpověděl, a to bylo všechno. Plně si uvědomoval, že blekotá jako blbec, ale pořád to bylo lepší, než aby tak i vypadal.

A pak zas bylo ticho.

„Kdy ses naposledy podíval na hodinky?“ řekla.

Pokrčil rameny. Věděl, že je pozdě. Ale měl dobrý důvod vrátit se do redakce. Na okamžik vrhl pohled na svůj psací stůl a chvíli sám se sebou diskutoval.

Mohl by jí to prozradit.

Ale nechtěl nic říkat. Ne teď. Může se mylit.

Znovu pokrčil rameny, ačkoli přesně věděl, kolik je hodin.

„Jdi domů,“ řekla.

Váhal.

„Chtěl bych ještě chvíli pracovat,“ řekl.

Podívala se na něj.

Bylo dost dobře možné, že tohle byla první věta, kterou ho slyšela říct, aniž by se zarazil uprostřed a začal od začátku, a navíc ji pronesl s důrazem a sebejistotou, kterou u něj neznala. Nemohla si pomoci a musela se tomu usmát.

„Co je?“ zeptal se.

„Nic. Jsem unavená. A ty taky.“

Byla to pravda, ale on si to nijak nepřipouštěl.

„Vezmi si taxíka,“ řekla. „A zítra mi dáš účtenku.“

Natáhla ruku a vzala mu hrnek s kávou. Byl to sice neohrabaný mladý muž, ale nebylo pochyb, že má větší potenciál, než si myslela. A nechtěla, aby ten potenciál rychle vyhořel.

„Zítra začínáš v osm třicet,“ řekla. „Nechci, abys to tu prožíval.“

Nedala mu šanci cokoli říct. Krátce a přátelsky se na něj podívala. A pak vyndala těstoviny z mikrovlnky a odešla do svého proskleného boxu.

Když zamyšleně přišel ke Christinině kanceláři, měl už na sobě bundu i kšiltovku. Zůstal stát mezi dveřmi a tělem se opřel o stěnu, takže péřovka připlácnutá na druhé straně stěny vypadala jako airbag, který se právě nafoukl proti přednímu sklu auta.

Zvedla k němu pohled a čekala, až si v hlavě několi-krát přeformuluje, co jí chce říct.

„Proč jseš si tak jistá?“ zeptal se nakonec. „Že tvůj bývalý muž, víš. Že to nebylo dobrovolně?“

To byla oprávněná otázka. I když si nebyla jistá, jestli ho má pustit do všech částí své minulosti, které chtěla nechat být a zapomenout na ně, zároveň nemohla přijít na žádný dobrý důvod, proč to neudělat.

„Všechno bylo pryč,“ řekla nakonec. „Vzal si s sebou počítače, oblečení, dokonce kartáček na zuby. Všechno.“

Tázavě se na ni podíval. No a co?

Vzala mobil a nalistovala v něm fotku. Byla z Williamova pokoje, jedna z těch, které vyfotila ten den odpoledne. Pohybem prstů po displeji přiblížila jednu stěnu.

Celou plochu pokrývaly rámečky, od nízké komody až po lištu, kde končila tapeta a začínal štuk. A rámeč-

ky byly plné fotek. Na všech byl stejný obličej, mladá dívka v různých situacích: smějící se do foťáku, někde naaranžovaný portrét, někde momentka. Na některých fotkách byla mladší, kolem patnácti let, na jiných starší.

Ale na žádné jí nebylo víc než dvacet.

„Kdo to je?“ zeptal se.

„Sara,“ odpověděla. „Byla to naše dcera.“

Zaregistroval její tón. *Byla*. Nic neříkal.

„Kdyby si balil sám, fotky by tam nezůstaly.“

Pak telefon vypnula a položila ho na stůl. Smutně se na něj usmála a spustila z něj pohled. A dodala:

„Vážně, Leo. Jdi se domů vyspat.“

Dobře. Chvilí tiše stál. Ale pak beze slov přikývl, jako by říkal dobrou noc, osvobodil skleněnou stěnu od váhy své péřovky a odkráčel k výtahu na druhé straně patra.

Christina zůstala sedět. Pozorovala teplou krabičku s bezbarvými těstovinami. A pak ji hodila rovnou do koše, ani ji neotevřela. Zapnula počítač a pokusila se soustředit na svou skutečnou práci.

9.

William Sandberg zůstal vzhůru ještě dlouho po půlnoci, až nakonec muž z ochranky, který stál na stráží za jeho dveřmi, zneklidněl a zaklepal na dveře, přátelsky, ale rozhodně, a navrhl mu, aby se šel trochu vyspat.

William ochotně přikývl. Požádal ho, jestli si smí vzít s sebou na pokoj nějaké poznámky a fixy na bílou tabuli. Muž z ochranky se na něj podíval unaveným pohledem, ale nemohl přijít na žádný důvod, proč by nesměl. Když byl William zpátky ve svém pokoji, posloužilo mu zrcadlo v koupelně jako další tabule, u níž pokračoval v práci až do dvou hodin, kdy dojedl veškeré ovoce od snídaně.

Když se o pět hodin později probudil do svého druhého rána v zajetí, cítil, že je plný energie a že má směr, což už ani nepamatoval.

Nikdo nezaklepal na dveře. Nezazvonil žádný budík, nikdo mu neřekl, že je na čase vylézt z postele, a přesto se chvíli před sedmou posadil na pelesti, téměř stoprocentně bdělý a s myšlenkami připravenými začít tam, kde v noci skončily.

Chvíli je nechal bloumat, a pak šel do koupelny a dal si zbytečně dlouhou, horkou sprchu, zatímco myšlenky se staraly samy o sebe.

Následně překvapil sám sebe, když si lehl v koupelně na podlahu.